Parlament Europejski
2024-2029

TEKSTY PRZYJĘTE

P10_TA(2026)0157

Jak zapewnić zrównoważoną przyszłość unijnego sektora produkcji zwierzęcej, uwzględniając konieczność zagwarantowania bezpieczeństwa żywnościowego i odporności rolników, a także wyzwania związane z chorobami zwierzęcymi

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 30 kwietnia 2026 r. w sprawie sposobu zapewnienia zrównoważonej przyszłości unijnego sektora produkcji zwierzęcej w świetle konieczności zagwarantowania bezpieczeństwa żywnościowego, odporności rolników oraz wyzwań związanych z chorobami zwierzęcymi (2025/2053(INI))

Parlament Europejski,

– uwzględniając art. 38 i 39 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), które ustanawiają wspólną politykę rolną (WPR) i jej cele,

– uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2115 z dnia 2 grudnia 2021 r. ustanawiające przepisy dotyczące wsparcia planów strategicznych sporządzanych przez państwa członkowskie w ramach wspólnej polityki rolnej (planów strategicznych WPR) i finansowanych z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz uchylające rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 i (UE) nr 1307/2013[1],

– uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2116 z dnia 2 grudnia 2021 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylenia rozporządzenia (UE) nr 1306/2013[2],

---

1 Dz.U. L 435 z 6.12.2021, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2021/2115/oj.

2 Dz.U. L 435 z 6.12.2021, s. 187, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2021/2116/oj.

– uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2117 z dnia 2 grudnia 2021 r. zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych, (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych, (UE) nr 251/2014 w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych aromatyzowanych produktów sektora wina i (UE) nr 228/2013 ustanawiające szczególne środki w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów najbardziej oddalonych w Unii Europejskiej[3],

– uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1468 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zmiany rozporządzeń (UE) 2021/2115 i (UE) 2021/2116 w odniesieniu do norm dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska, schematów na rzecz klimatu, środowiska i dobrostanu zwierząt, zmian w planach strategicznych WPR, przeglądu planów strategicznych WPR oraz zwolnień z kontroli i kar[4],

– uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/3012 z dnia 27 listopada 2024 r. w sprawie ustanowienia unijnych ram certyfikacji trwałego pochłaniania dwutlenku węgla, technik węglochłonnych oraz składowania dwutlenku węgla w produktach[5],

– uwzględniając komunikat Komisji z 19 lutego 2025 r. pt. „Wizja dla rolnictwa i żywności – Wspólne kształtowanie unijnego sektora rolnego i spożywczego, atrakcyjnego dla przyszłych pokoleń” (COM(2025)0075),

– uwzględniając opublikowane 4 września 2024 r. sprawozdanie końcowe ze strategicznego dialogu na temat przyszłości rolnictwa UE zatytułowane „A shared prospect for farming and food in Europe” [Wspólna perspektywa rolnictwa i żywności w Europie][6],

– uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie przenośnych chorób

---

3 Dz.U. L 435 z 6.12.2021, s. 262, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2021/2117/oj.

4 Dz.U. L, 2024/1468, 24.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1468/oj.

5 Dz.U. L, 2024/3012, 6.12.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/3012/oj.

6 Strategiczny dialog na temat przyszłości rolnictwa UE, https://agriculture.ec.europa.eu/document/download/171329ff-0f50-4fa5-946f-aea11032172e_en?filename=strategic-dialogue-report-2024_en.pdf.

zwierząt oraz zmieniające i uchylające niektóre akty w dziedzinie zdrowia zwierząt (Prawo o zdrowiu zwierząt)[7],

– uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/2002 z dnia 7 grudnia 2020 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429 w odniesieniu do powiadamiania unijnego i sprawozdawczości unijnej w zakresie chorób umieszczonych w wykazie, formatów i procedur dotyczących przedkładania unijnych programów nadzoru i programów likwidacji choroby i sprawozdawczości w ich zakresie oraz wnioskowania o uznanie statusu obszaru wolnego od choroby, a także komputerowego systemu informacyjnego[8],

– uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/689 z dnia 17 grudnia 2019 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429 w odniesieniu do zasad dotyczących nadzoru, programów likwidacji choroby oraz statusu obszaru wolnego od choroby w przypadku niektórych chorób umieszczonych w wykazie i niektórych nowo występujących chorób[9],

– uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego)[10],

– uwzględniając dyrektywę 2003/99/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie monitorowania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, zmieniającą decyzję Rady 90/424/EWG i uchylającą dyrektywę Rady 92/117/EWG[11],

– uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/687 z dnia 17 grudnia 2019 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429 w odniesieniu do przepisów

---

7 Dz.U. L 84 z 31.3.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/429/oj.

8 Dz.U. L 412 z 8.12.2020, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2020/2002/oj.

9 Dz.U. L 174 z 3.6.2020, s. 211, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2020/689/oj.

10 Dz.U. L 300 z 14.11.2009, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2009/1069/oj.

11 Dz.U. L 325 z 12.12.2003, s. 31, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/99/oj.

dotyczących zapobiegania niektórym chorobom umieszczonym w wykazie oraz ich zwalczania[12],

– uwzględniając dyrektywę Rady 98/58/WE z dnia 20 lipca 1998 r. dotyczącą ochrony zwierząt hodowanych dla celów rolniczych[13], rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97[14], a także rozporządzenie Rady (WE) nr 1099/2009 z dnia 24 września 2009 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas ich uśmiercania[15],

– uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/6 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie weterynaryjnych produktów leczniczych i uchylające dyrektywę 2001/82/WE[16],

– uwzględniając zalecenie Rady z 13 czerwca 2023 r. w sprawie intensyfikacji działań w zakresie zwalczania oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe w ramach podejścia „Jedno zdrowie” (2023/C 220/01)[17],

– uwzględniając decyzję wykonawczą Komisji (UE) 2020/1729 z dnia 17 listopada 2020 r. w sprawie monitorowania i sprawozdawczości w zakresie oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe u bakterii zoonotycznych i komensalnych oraz w sprawie uchylenia decyzji wykonawczej 2013/652/UE[18],

– uwzględniając zawiadomienie Komisji pt. „Wytyczne dotyczące rozważnego stosowania środków przeciwdrobnoustrojowych w medycynie weterynaryjnej” (2015/C 299/04)[19] opublikowane 11 września 2015 r.,

– uwzględniając zalecenia belgijskiej prezydencji w Radzie UE wydane w następstwie konferencji ministerialnej na temat chorób zwierząt z 24 stycznia 2024 r., w których stwierdzono, że bioasekuracja i szczepienia powinny stać się filarami strategii alternatywnych dla

---

12 Dz.U. L 174 z 3.6.2020, s. 64, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2020/687/oj.
13 Dz.U. L 221 z 8.8.1998, s. 23, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/1998/58/oj.
14 Dz.U. L 3 z 5.1.2005, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2005/1/oj.
15 Dz.U. L 303 z 18.11.2009, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2009/1099/oj.
16 Dz.U. L 4 z 7.1.2019, s. 43, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2019/6/oj.
17 Dz.U. C 220 z 22.6.2023, s. 1.
18 Dz.U. L 387 z 19.11.2020, s. 8, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_impl/2020/1729/oj.
19 Dz.U. C 299 z 11.9.2015, s. 7.

masowego uboju w zarządzaniu epidemiami zakaźnymi w gospodarstwach,

– uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 listopada 2011 r. dotyczący planu działania na rzecz zwalczania rosnącego zagrożenia związanego z opornością na środki przeciwdrobnoustrojowe (COM(2011)0748),

– uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97,

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 października 2023 r. w sprawie wymiany pokoleniowej w unijnych gospodarstwach rolnych przyszłości[20],

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 czerwca 2023 r. w sprawie zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego i długoterminowej odporności rolnictwa UE[21],

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2022 r. w sprawie długoterminowej wizji dla obszarów wiejskich UE – w kierunku silniejszych, lepiej skomunikowanych, odpornych i zamożnych obszarów wiejskich do 2040 r.[22],

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 listopada 2022 r. w sprawie ochrony hodowli zwierząt gospodarskich i dużych drapieżników w Europie[23],

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2022 r. w sprawie sprawozdania wykonawczego w sprawie dobrostanu zwierząt w gospodarstwach[24],

– uwzględniając swoje zalecenie dla Rady i Komisji z dnia 20 stycznia 2022 r. w następstwie dochodzenia w sprawie zarzutów naruszenia prawa Unii i niewłaściwego administrowania w jego stosowaniu w odniesieniu do ochrony zwierząt podczas transportu w Unii i poza nią[25],

– uwzględniając sprawozdanie końcowe z dnia 14 grudnia 2021 r. komisji śledczej ds. ochrony zwierząt podczas transportu w sprawie

---

20 Dz.U. C, C/2024/2658, 29.4.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/2658/oj.
21 Dz.U. C, C/2024/483, 23.1.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/483/oj.
22 Dz.U. C 177 z 17.5.2023, s. 35.
23 Dz.U. C 167 z 11.5.2023, s. 77.
24 Dz.U. C 342 z 6.9.2022, s. 45.
25 Dz.U. C 336 z 2.9.2022, s. 20.

badania zarzutów dotyczących naruszeń i niewłaściwej administracji w stosowaniu prawa Unii dotyczącego ochrony zwierząt w czasie transportu w Unii i poza nią,

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 lutego 2021 r. w sprawie nowego planu działania dotyczącego gospodarki o obiegu zamkniętym[26],

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 października 2023 r. w sprawie europejskiej strategii w zakresie białka[27],

– uwzględniając normy Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (WOAH) ustanowione w Kodeksie zdrowia zwierząt lądowych,

– uwzględniając sprawozdanie Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) z 2023 r. pt. „Contribution of terrestrial animal source food to healthy diets for improved nutrition and health outcomes – An evidence and policy overview on the state of knowledge and gaps” [Wkład żywności pochodzącej od zwierząt lądowych w zdrową dietę na rzecz lepszego odżywiania i poprawy wyników zdrowotnych – przegląd dowodów i polityk dotyczących stanu wiedzy oraz istniejących braków],

– uwzględniając rezolucję nr 29 WOAH pt. „Szczepionki i szczepienia weterynaryjne: od nauki do działania – refleksje na rzecz zmian”, przyjętą w 2025 r.,

– uwzględniając raport informacyjny Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego (EKES) pt. „Zalety ekstensywnej hodowli zwierząt i stosowania nawozów organicznych w kontekście Europejskiego Zielonego Ładu”, przyjęty 8 grudnia 2021 r.,

– uwzględniając art. 55 Regulaminu,

– uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A10-0088/2026),

A. mając na uwadze, że sektor produkcji zwierzęcej od dawna jest podstawowym filarem rolnictwa UE, zwłaszcza na obszarach wiejskich, i wnosi istotny i wyjątkowy wkład w znaczną część gospodarki UE; mając na uwadze, że wartość chowu zwierząt gospodarskich i produktów pochodzenia zwierzęcego wyniosła 214,3 mld EUR w 2023 r., co stanowi 40 % całkowitej produkcji rolnej UE w tym roku, oraz mając na uwadze, że rentowność i zrównoważony charakter produkcji roślinnej zależą od odpornej produkcji zwierzęcej;

---

26 Dz.U. C 465 z 17.11.2021, s. 11.
27 Dz.U. C, C/2024/2657, 29.4.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/2657/oj.

B. mając na uwadze, że łańcuch wartości w rolnictwie ukierunkowanym na produkcję zwierzęcą jest długi i złożony oraz obejmuje wiele podmiotów – od sektorów hodowli, pasz i zdrowia zwierząt po rolników i przemysł przetwórczy związany z produkcją zwierzęcą (przetwórstwo mleka i mięsa, pasze i produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego) – oraz ma kluczowe znaczenie w UE pod względem innowacji, obrotu i zatrudnienia;

C. mając na uwadze, że sprawiedliwe ceny za produkty pochodzenia zwierzęcego i regionalne łańcuchy wartości mogłyby zagwarantować dochody rolnikom; mając na uwadze, że łańcuch wartości produkcji zwierzęcej w rolnictwie obejmuje wiele różnych podmiotów – od sektorów poprzedzających pozyskanie surowców, takich jak sektory hodowli, pasz i zdrowia zwierząt, po rolników i przemysł przetwórstwa spożywczego po pozyskaniu surowców – oraz jest kluczowym łańcuchem wartości w UE pod względem obrotów i zatrudnienia z uwagi na obecność stałego zaangażowania czynnika ludzkiego w proces produkcji, wnoszącym znaczny wkład w bezpieczeństwo żywnościowe i suwerenność żywnościową UE oraz autonomię w zakresie białka;

D. mając na uwadze, że struktury oparte na lokalnych rzeźniach mogą przyczynić się w znacznym stopniu do tworzenia wartości dodanej na poziomie regionalnym, skrócić łańcuchy dostaw i zmniejszyć emisje generowane przez transport produktów mięsnych, gdyż regionalne rzeźnie mogą lepiej odpowiadać specyficznym wymogom rynków poszczególnych regionów i mogą wspierać produkcję stosownie do zapotrzebowania;

E. mając na uwadze, że hodowla zwierząt ma kluczowe znaczenie dla wielu regionów europejskich, z których większość jest zagrożona wyludnieniem; mając na uwadze, że w 58 % europejskich gospodarstw hoduje się zwierzęta; mając na uwadze, że mieszane i wyspecjalizowane gospodarstwa hodowlane stanowią 40,9 % europejskich gospodarstw rolnych, a w europejskich gospodarstwach hodowlanych zatrudnionych jest około czterech milionów osób (pracowników najemnych i nienajemnych); mając na uwadze, że w ciągu ostatnich 20 lat w UE ubyło 37 % rolników, a dochody rolników spadły o 12 % na hektar;

F. mając na uwadze, że w wielu regionach UE (takich jak obszary górskie, śródlądowe i wiejskie oraz szereg regionów najbardziej oddalonych) chów zwierząt gospodarskich jest jedyną opłacalną działalnością gospodarczą i odgrywa zasadniczą rolę w zatrzymywaniu ludności, utrzymaniu różnorodności biologicznej oraz zachowaniu tradycyjnych krajobrazów i stymulowaniu innych lokalnych form działalności gospodarczej; mając na uwadze, że należy zrekompensować środki finansowe przeznaczone na program szczególnych opcji na rzecz regionów oddalonych i wyspiarskich (POSEI) w celu uwzględnienia utraty wartości spowodowanej

inflacją, tak aby program ten mógł spełniać swoją rolę wsparcia rolników i hodowców w regionach najbardziej oddalonych;

G. mając na uwadze, że cały sektor produkcji zwierzęcej przynosi korzyści dla klimatu i środowiska, ponieważ sekwestruje węgiel, reguluje przepływy wody i poprawia jakość wody, chroni różnorodność biologiczną, zapobiega pożarom lasów, zatrzymuje ludność na obszarach wiejskich oraz zapewnia zróżnicowane i otwarte krajobrazy, szczególnie na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania i obszarach górskich;

H. mając na uwadze, że gatunki zwierząt z żołądkiem jednokomorowym, takie jak trzoda chlewna i drób, wytwarzają mniej emisji gazów cieplarnianych ze względu na wydajny współczynnik wykorzystania paszy i mogą dodatkowo przyczyniać się do obiegu zamkniętego dzięki temu, że w produkcji ich paszy wykorzystuje się produkty ze strumienia odpadów, a ich obornik służy jako nawóz naturalny do produkcji roślinnej; mając na uwadze, że efektywność klimatyczna szeregu europejskich modeli chowu zwierząt gospodarskich (pod względem genetyki, technologii, innowacji i wiedzy) ma kluczowe znaczenie dla produkcji światowej i jej zrównoważonego charakteru;

I. mając na uwadze, że UE jest drugim co do wielkości producentem mięsa na świecie, za Chinami, ale przed Stanami Zjednoczonymi, a unijne systemy hodowli wnoszą znaczny wkład w unijną gospodarkę, handel i zapewnianie powiązanych miejsc pracy oraz są zgodne z najwyższymi światowymi normami w zakresie dobrostanu zwierząt, wydajności i zrównoważoności;

J. mając na uwadze, że mięso wieprzowe i drobiowe stanowi znaczną część mięsa produkowanego w UE, co odgrywa kluczową rolę w zapewnianiu bezpieczeństwa żywnościowego i oferowaniu europejskim konsumentom produktów po przystępnych cenach oraz jako źródło utrzymania wielu rolników; mając na uwadze, że zwiększenie zrównoważoności systemów konwencjonalnych umożliwi większą poprawę zrównoważonego charakteru, co przyniesie korzyści dużej grupie konsumentów, w tym konsumentom o niższych dochodach, dzięki temu, że białko zwierzęce pozostanie przystępne cenowo i dostępne dla wszystkich obywateli Unii;

K. mając na uwadze, że w 2023 r. w UE było 133 mln świń, 74 mln sztuk bydła, 58 mln owiec, 11 mln kóz i szacunkowo 1,63 mld sztuk drobiu;

L. mając na uwadze, że w 2023 r. w UE wyprodukowano 40,7 mln ton mięsa, z czego 50 % stanowiła wieprzowina, 32 % drób, 15 % wołowina, a 1 % mięso baranie i kozie;

M. mając na uwadze, że UE jest największym na świecie producentem mleka krowiego, odpowiadającym za ponad 20 % światowej podaży mleka, i zajmuje czołową pozycję w międzynarodowym handlu przetworami mlecznymi – jej udział w światowym eksporcie

przetworów mlecznych stanowi ponad 30 %;

N. mając na uwadze, że od 2000 r. eksport netto produktów pochodzenia zwierzęcego z UE wzrósł ponad trzykrotnie i w 2024 r. osiągnął 37,8 mld EUR (z wyłączeniem handlu wewnątrzunijnego), w sytuacji gdy według najnowszych scenariuszy FAO do 2050 r. światowy popyt na mięso, przetwory mleczarskie i jaja ma wzrosnąć od 25 % do 50 %[28];

O. mając na uwadze, że w 2023 r. do UE przywieziono prawie 900 000 ton mięsa drobiowego, ponad 340 000 ton wołowiny i około 150 000 ton baraniny;

P. mając na uwadze, że produkty pochodzenia zwierzęcego z oznaczeniami geograficznymi stanowią prawie 20 % wszystkich oznaczeń geograficznych UE i znaczną wartość dodaną dla gospodarek wiejskich, odzwierciedlając nie tylko ich znaczenie gospodarcze, ale także wartość kulturową dziedzictwa żywnościowego UE;

Q. mając na uwadze, że konkurencyjność pozacenowa, w tym wysokie normy związane z bezpieczeństwem, identyfikowalnością i jakością produktów, jest kluczową cechą chowu zwierząt gospodarskich w UE, lecz skutkuje wyższymi kosztami produkcji i cenami produktów w porównaniu z partnerami handlowymi UE; mając na uwadze, że utrzymanie tych wysokich unijnych standardów dotyczących środowiska, bezpieczeństwa żywności i dobrostanu zwierząt wpływa na międzynarodową konkurencyjność sektora produkcji zwierzęcej w UE i w związku z tym wymaga szczególnej uwagi w ramach negocjowanych i zawieranych porozumień handlowych;

R. mając na uwadze, że hodowcy ponoszą obciążenia regulacyjne, gdyż zapewnianie zgodności z przepisami wiąże się z kosztami, a ciągłe zmiany przepisów powodują niepewność, gdy należy przeprowadzić kosztowne inwestycje; mając na uwadze, że stabilne ramy prawne stanowią niezbędną gwarancję dla europejskich rolników w ich dążeniach do przewidywalności, utrzymania i zwiększenia potencjału produkcyjnego;

S. mając na uwadze, że unijna polityka na rzecz propagowania rolnictwa odgrywa kluczową rolę w zwiększaniu widoczności i konkurencyjności wysokiej jakości europejskich produktów rolno-spożywczych, w tym produktów pochodzenia zwierzęcego, zarówno na rynku wewnętrznym, jak i na rynkach międzynarodowych; mając na uwadze, że polityka ta (oraz wywóz na kluczowe rynki, które ona wspiera) jest ważnym czynnikiem zwiększającym dochody rolników i

---

28 FAO, „The future of food and agriculture – Alternative pathways to 2050” [„Przyszłość żywności i rolnictwa – alternatywne ścieżki do 2050 r.”], https://www.fao.org/global-perspectives-studies/resources/detail/en/c/1157074/.

umożliwiającym im dalsze inwestowanie w modernizację gospodarstw;

T. mając na uwadze, że liczba zwierząt gospodarskich, wielkość gospodarstw i stad, stopień specjalizacji sektorowej i intensywność produkcji mierzona liczbą dużych jednostek przeliczeniowych inwentarza na hektar oraz udział użytków zielonych w wykorzystywanych użytkach rolnych różnią się znacznie w poszczególnych państwach członkowskich, a w obrębie państw członkowskich – w poszczególnych regionach;

U. mając na uwadze, że hodowla zwierząt gospodarskich, w szczególności w małych i średnich gospodarstwach rolnych, stoi obecnie w obliczu szeregu wyzwań gospodarczych, środowiskowych i społecznych;

V. mając na uwadze, że pogłowie zwierząt gospodarskich zmniejszyło się w ostatnich dziesięciu latach, a dane statystyczne Eurostatu wskazują na spadek w latach 2014–2024 o 8,1 % w przypadku świń, o 8,7 % w przypadku bydła (zwłaszcza w ciągu ostatnich czterech lat), o 9,4 % w przypadku owiec i o 16,3 % w przypadku kóz; mając na uwadze, że jedynym wyjątkiem jest sektor drobiarski, w którym pogłowie wzrosło;

W. mając na uwadze, że w „Wizji dla rolnictwa i żywności” Komisja podkreśla, że potrzebna jest długoterminowa wizja dla sektora produkcji zwierzęcej, oraz że rozpoczęła prace dotyczące pogłowia, które polegają na zbadaniu strategii politycznych na rzecz konkurencyjnego i zrównoważonego sektora produkcji zwierzęcej w UE;

X. mając na uwadze, że gdy produkty pochodzenia zwierzęcego spożywa się zgodnie z wytycznymi Światowej Organizacji Zdrowia, przyczyniają się one do zrównoważonej i bogatej w składniki odżywcze diety i zapewniają stabilne źródło podstawowych składników odżywczych, takich jak wysokiej jakości białko, witaminy i minerały;

Y. mając na uwadze, że w ciągu najbliższych 30 lat oczekuje się wzrostu światowego spożycia białka zwierzęcego, co w połączeniu ze wzrostem liczby ludności na świecie doprowadzi do znacznego wzrostu poziomu popytu; mając na uwadze, że chów zwierząt gospodarskich w UE – jako niezbędne źródło wysokiej jakości białka produkowanego lokalnie – należy uznać za strategiczny filar wzmacniający suwerenność białkową UE i przyczyniający się do zwiększania odporności gospodarczej, autonomii strategicznej i odpowiedzialności społecznej;

Z. mając na uwadze, że UE, która jest jednym z najbardziej wydajnych producentów białka zwierzęcego pod względem emisji gazów cieplarnianych, musi zachować zdolność do zrównoważonej produkcji

białka zwierzęcego, ponieważ spadek produkcji krajowej lub przeniesienie jej do regionów o mniej wydajnych systemach prawdopodobnie doprowadziłoby do wyższych globalnych emisji gazów cieplarnianych;

AA. mając na uwadze, że według Komisji UE jest samowystarczalna pod względem źródeł białka surowego jedynie w 75 % i pozostaje uzależniona od przywozu ponad 70 % białka roślinnego, takiego jak śruta sojowa i inne produkty z nasion oleistych, co naraża europejski sektor rolnictwa na poważne zagrożenia, w tym niestabilność geopolityczną, ograniczenia handlowe i zakłócenia w łańcuchu dostaw;

AB. mając na uwadze, że liczba hodowców w UE szybko maleje w wyniku trudności gospodarczych (zwłaszcza związanych z ograniczoną rentownością) oraz braku atrakcyjności sektora, wyzwań związanych z rozprzestrzenianiem się chorób wektorowych i innych chorób zwierząt oraz znacznego braku wymiany pokoleniowej; mając na uwadze, że UE boryka się z krytycznym niedoborem lekarzy weterynarii specjalizujących się w leczeniu zwierząt gospodarskich; mając na uwadze, że odchodzenie rolników od chowu zwierząt gospodarskich powiązane jest też często z koncentracją produkcji w dużych gospodarstwach i presją sąsiadów niezwiązanych z sektorem rolniczym, w tym protestów dotyczących „uciążliwości” nierozerwalnie związanych z chowem zwierząt gospodarskich i produkcją rolną, takich jak woń, hałas czy zapylenie;

AC. mając na uwadze, że w tym kontekście należy zwiększyć atrakcyjność sektora poprzez wsparcie dochodów, uproszczenie biurokracji, ukierunkowane zachęty i poprawę warunków życia na obszarach wiejskich, co pozwoli zapewnić rentowność hodowli zwierząt gospodarskich i pomoże zagwarantować spójność terytorialną UE;

AD. mając na uwadze, że jednym z głównych wyzwań stojących przed europejskim sektorem produkcji zwierzęcej jest brak włączenia młodych ludzi i nowych rolników, a także niedobór siły roboczej; mając na uwadze, że konieczne jest zatem ułatwienie zakładania i przejmowania gospodarstw dzięki oferowaniu ukierunkowanego wsparcia na rozpoczęcie działalności, przy jednoczesnym zwalczaniu nadmiernego zadłużenia hodowców; mając na uwadze, że dochód generowany przez rolnictwo nie wystarcza do przyciągnięcia wykwalifikowanej siły roboczej do tego sektora;

AE. mając na uwadze, że w unijnym sektorze produkcji zwierzęcej pracuje więcej kobiet niż kiedykolwiek wcześniej, należy wspierać i propagować ich aktywny udział oraz lepiej doceniać ich wkład;

AF. mając na uwadze, że spółdzielnie rolno-spożywcze to przedsiębiorstwa utworzone przez rolników, którzy decydują się na połączenie sił, aby wspólnie wprowadzać produkty do obrotu,

prowadzić wspólne inwestycje, które generują większą wartość dla członków, oraz oferować usługi i finansowanie, które w przeciwnym razie byłyby bardzo trudne do uzyskania;

AG. mając na uwadze, że udział płatności bezpośrednich i całkowitych dotacji, w tym wsparcia na inwestycje, stanowi znaczną część dochodu netto gospodarstw rolnych w przypadku chowu zwierząt gospodarskich i rolnictwa mieszanego, co podkreśla jego zasadniczą rolę; mając na uwadze, że wsparcie w ramach WPR nie wystarcza, aby powstrzymać spadek produkcji i liczby rolników oraz przyciągnąć młodych ludzi do hodowli zwierząt gospodarskich, oraz mając wobec tego na uwadze, że należy uzupełnić dochody rolników pochodzące zarówno ze wsparcia rynkowego, jak i publicznego dzięki dywersyfikacji (takiej jak agroturystyka) i narzędziom zarządzania ryzykiem w celu zwiększenia konkurencyjności, rentowności i długoterminowej odporności gospodarstw;

AH. mając na uwadze, że chociaż cena pozostaje głównym czynnikiem wpływającym na decyzje o zakupie, oczekuje się, że kwestie zrównoważonego rozwoju i zdrowia będą odgrywać coraz większą rolę, co będzie kształtować modele produkcji i konsumpcji mięsa oraz przetworów mlecznych w UE;

AI. mając na uwadze, że dobrostan zwierząt ma kluczowe znaczenie dla przyszłości chowu, który – aby poprawić warunki życia zwierząt gospodarskich – musi się zmienić; mając na uwadze, że oczekiwania konsumentów dotyczące dobrostanu zwierząt i zmiana nastawienia do systemów chowu w zamknięciu powinny stanowić zachętę do zwiększenia inwestycji niezbędnych do zapewnienia zwierzętom lepszych warunków środowiskowych, pod warunkiem że wszelkie dodatkowe wymogi będą oparte na dowodach naukowych i będą szły w parze z odpowiednim wynagrodzeniem za poniesione koszty dodatkowe oraz odpowiednimi zachętami ekonomicznymi;

AJ. mając na uwadze, że w UE obowiązują najbardziej ambitne normy dobrostanu zwierząt na świecie, co odzwierciedla jej zaangażowanie na rzecz bardziej etycznej i zrównoważonej produkcji; mając na uwadze, że pojęcie dobrostanu zwierząt należy interpretować i stosować z uwzględnieniem rzeczywistych warunków systemów produkcji oraz warunków agroklimatycznych, społeczno-gospodarczych i terytorialnych państw członkowskich i regionów, które to warunki mogą się znacznie różnić;

AK. mając na uwadze, że wymagania dotyczące zmniejszenia wpływu hodowli zwierząt gospodarskich na środowisko (zwłaszcza emisji gazów cieplarnianych), poprawy dobrostanu zwierząt i przejścia na mniej intensywną produkcję nie powinny prowadzić do ograniczenia produkcji żywności, lecz powinny zapewniać stabilny poziom produkcji i dobre dochody rolników, ponieważ oczekiwany wzrost światowego spożycia białka zwierzęcego stanowi szansę dla UE do

objęcia wiodącej pozycji na świecie w zakresie rolnictwa przyjaznego dla klimatu i dobrostanu zwierząt poprzez eksport wiedzy, technologii i najlepszych praktyk do krajów partnerskich;

AL. mając na uwadze, że hodowla zwierząt gospodarskich (głównie przeżuwaczy) jest jedyną możliwością wykorzystania do produkcji żywności i do zwiększania bezpieczeństwa żywnościowego części gruntów rolnych, a zwłaszcza trwałych użytków zielonych; mając na uwadze, że przejście UE na zrównoważone modele rolnictwa pobudzi badania, innowacje, inwestycje i zatrudnienie zarówno wewnątrz UE, jak i poza jej granicami;

AM. mając na uwadze, że bardzo ważna jest lepsza integracja gospodarki o obiegu zamkniętym z powstającą biogospodarką dzięki optymalizacji wykorzystania surowców i materiałów wtórnych w celu wytworzenia produktów ubocznych i wykorzystania odnawialnych źródeł energii, takich jak biogaz, oraz dzięki wzmocnieniu samowystarczalności energetycznej UE; mając na uwadze, że środki te, które nie powinny prowadzić do zwiększenia obciążeń administracyjnych dla gospodarstw rolnych, zapewnią dodatkowe źródła dochodów dla rolników i stworzą nowe możliwości zatrudnienia;

AN. mając na uwadze, że hodowla zwierząt gospodarskich jest zasadniczym elementem gospodarki o obiegu zamkniętym i służy bezpieczeństwu żywnościowemu oraz transformacji energetycznej i ekologicznej Europy; mając na uwadze, że europejskie systemy hodowli, które są w dużym stopniu uzależnione od przywozu nawozów i zielonki z państw trzecich, muszą korzystać z zachęt, które umożliwiają im – bez szkody dla podstawowego celu, jakim jest produkcja mięsa – dostarczanie uzupełniającej gamy produktów i usług zapewniających rolnikom dodatkowe dochody (produkcja energii ze źródeł odnawialnych, takiej jak biogaz i biometan, cenne nawozy organiczne, usługi ekosystemowe w hodowli zwierząt gospodarskich i towary dla szerszego przemysłu), zgodnie ze strategią UE dotyczącą biogospodarki;

AO. mając na uwadze, że różnorodność europejskich systemów rolniczych jest strategicznym atutem i ma ogromny potencjał dla transformacji energetycznej i ekologicznej UE; mając na uwadze, że hodowla zwierząt może odegrać kluczową rolę w osiągnięciu celów klimatycznych UE i w dekarbonizacji europejskiego koszyka energetycznego, w szczególności dzięki wykorzystaniu odchodów zwierzęcych;

AP. mając na uwadze, że obornik produkowany przez gospodarstwa hodowlane przyczynia się do zwiększenia żyzności gleb, ponieważ stanowi źródło materii organicznej i niezbędnych składników odżywczych, a także można go przekształcić w biogaz za pośrednictwem instalacji do metanizacji, także na poziomie

gospodarstwa, co pozwala zastąpić i ograniczyć zależność od kopalnych źródeł energii oraz ograniczyć zależność UE od nawozów importowanych z państw trzecich; mając na uwadze, że proces metanizacji nie tylko umożliwia produkcję energii ze źródeł odnawialnych, ale także pozwala uzyskać masę pofermentacyjną (produkt uboczny wykorzystywany przez rolników jako naturalny nawóz) i może zostać przekształcony w produkty RENURE – oba te procesy sprzyjają gospodarce o obiegu zamkniętym w sektorze produkcji zwierzęcej;

AQ. mając na uwadze, że w kontekście trudnej sytuacji rynkowej zmieniające się modele konsumpcji sprawiają, że należy podjąć szybkie działania, aby na szczeblu UE zapewnić ochronę nazw stosowanych do oznaczania żywności pochodzenia zwierzęcego;

AR. mając na uwadze, że w wielu częściach Europy niektóre duże drapieżniki, zwłaszcza wilki i niedźwiedzie, rozszerzają swoje terytoria lub ponownie zasiedlają obszary, co powoduje ich konflikt z działalnością człowieka, zwłaszcza z ekstensywnym wypasem owiec i bydła; mając na uwadze, że pasterze i inni hodowcy zwierząt gospodarskich ponoszą znaczne koszty wynikające z ataków drapieżników na stada, takie jak koszty środków zapobiegawczych, zastąpienia utraconych zwierząt, dodatkowej opieki weterynaryjnej i strat wynikających z aborcji; mając na uwadze, że istnieje duże zróżnicowanie między państwami członkowskimi i regionami pod względem środków wsparcia dla rolników (które w niektórych przypadkach są całkowicie nieobecne) oraz funduszy publicznych udostępnionych na rekompensaty i dostosowanie;

AS. mając na uwadze, że choroby zwierząt, a w szczególności choroby zakaźne oraz choroby przenoszone na ludzi („odzwierzęce”) mogą powodować poważne szkody społeczne, gospodarcze i środowiskowe, a w niektórych przypadkach zagrażać zdrowiu ludzkiemu;

AT. mając na uwadze, że wszystkie nici z łańcucha produkcji zbiegają się w ubojni i dlatego struktury regionalnych rzeźni mogą mieć pozytywny wpływ na identyfikowalność, zapobieganie chorobom i dobrostan zwierząt; mając na uwadze, że należy zatem wspierać – z funduszu WPR i innych funduszy – zakładanie i rozwój rzeźni w celu stymulowania lokalnej gospodarki, tworzenia miejsc pracy i wzmacniania krótkich łańcuchów dostaw;

AU. mając na uwadze, że zmiana klimatu może mieć wpływ na pojawienie się nowych chorób zwierząt oraz na częstość występowania istniejących chorób i ich rozmieszczenie geograficzne, w szczególności w przypadku chorób wektorowych, takich jak choroba niebieskiego języka i gorączka Zachodniego Nilu, co uwypukla potrzebę wyprzedzających strategii weterynaryjnych; mając na uwadze, że sytuację tę pogarsza niedobór lekarzy weterynarii specjalizujących się w leczeniu zwierząt gospodarskich, co ma wpływ

na profilaktyczną opiekę weterynaryjną oraz na wczesne wykrywanie i szybką kontrolę chorób;

AV. mając na uwadze, że podatność systemów hodowli w UE uwypukliły niedawne ogniska chorób zwierząt i coraz częstsze występowanie chorób takich jak gruźlica bydła, afrykański pomór świń, guzowata choroba skóry bydła, choroba niebieskiego języka, grypa ptaków, pryszczyca, krwotoczna choroba zwierzyny płowej oraz zakaźne zapalenie nosa i tchawicy bydła, w połączeniu ze spadkiem liczby lekarzy weterynarii specjalizujących się w zwierzętach gospodarskich, bez których niemożliwe będzie zwalczanie chorób zwierząt i zagwarantowanie dobrostanu zwierząt; mając na uwadze, że podatność ta przejawia się w niszczycielskim wpływie na poziomy produkcji, co ma konsekwencje dla zdrowia psychicznego rolników ze względu na stres, niepokój i obciążenie emocjonalne;

AW. mając na uwadze, że zapobieganie chorobom zwierząt dzięki szczepieniom, o ile są dostępne, jest w niektórych przypadkach niezbędne, w celu uniknięcia drastycznych, ale nieuniknionych środków kontroli, takich jak masowy ubój; mając na uwadze, że finansowanie działań, które mają na celu zapobieganie niektórym chorobom zwierząt oraz kontrolę i zwalczanie tych chorób w ramach programu na rzecz jednolitego rynku, jest niewystarczające, aby pomóc rolnikom i państwom członkowskim w zarządzaniu nowymi chorobami zwierząt;

AX. mając na uwadze, że zagrożenia stwarzane przez choroby zwierząt mają zasadnicze znaczenie dla międzynarodowego handlu zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego z UE i sprawiają, że partnerzy handlowi UE muszą uznać unijny system regionalizacji ustanowiony zgodnie ze standardami WOAH i zasadami Światowej Organizacji Handlu (WTO) w celu zwalczania chorób lub utrzymania bezpiecznego handlu przez ograniczenie handlu z obszarów dotkniętych chorobą, przy jednoczesnym unikaniu zbędnych przeszkód i zakłóceń w handlu towarami pochodzącymi z obszarów niedotkniętych chorobą;

AY. mając na uwadze, że chociaż szczepienia są skutecznym narzędziem zapobiegającym rozprzestrzenianiu się chorób zwierząt, wykorzystuje się je raczej jako narzędzie ograniczania handlu między państwami członkowskimi UE a państwami nienależącymi do UE, a nie ułatwiania go;

AZ. mając na uwadze, że całościowe podejście UE do zwalczania chorób zwierząt składa się z kilku elementów, a mianowicie szczególnych środków kontroli stosowanych w odniesieniu do nadzoru nad każdą chorobą, wkładu finansowego UE, systemu powiadamiania, unijnego zespołu reagowania kryzysowego, systemu identyfikowalności i unijnych laboratoriów referencyjnych dla wybranych chorób;

BA. mając na uwadze, że oporność na środki przeciwdrobnoustrojowe – która jest kwestią „jednego zdrowia” obejmującą zdrowie ludzi, zdrowie zwierząt, zdrowie roślin i środowisko – jest jednym z trzech głównych zagrożeń dla zdrowia zidentyfikowanych przez Komisję w lipcu 2022 r. i ma poważny wpływ społeczno-gospodarczy na sektor rolnictwa, ponieważ prowadzi do zwiększonej zachorowalności i śmiertelności zwierząt oraz zagraża zdrowiu i dobrostanowi zwierząt, a tym samym produktywności zwierząt; mając na uwadze, że WPR i inne programy UE powinny wspierać poprawę bezpieczeństwa biologicznego w gospodarstwach hodowlanych, propagowanie szczepień zapobiegawczych, szkolenia i wsparcie techniczne dla rolników oraz prace badawczo-rozwojowe nad skutecznymi i przystępnymi cenowo alternatywami dla stosowania środków przeciwdrobnoustrojowych u zwierząt gospodarskich;

BB. mając na uwadze, że z pierwszego sprawozdania rocznego z nadzoru nad sprzedażą i stosowaniem środków przeciwdrobnoustrojowych w medycynie weterynaryjnej w Europie (ESUAvet 2023)[29] wynika, że cel redukcji o 50 % sprzedaży środków przeciwdrobnoustrojowych już osiągnięto (w przybliżeniu w połowie) do 2023 r., ale w sprawozdaniu tym ostrzega się, że te pozytywne zmiany mogą zostać osłabione przez wzrost częstotliwości występowania chorób zwierząt oraz brak skoordynowanego unijnego podejścia do szczepień, wczesnego monitorowania, bioasekuracji oraz ogólnego zapobiegania chorobom i gotowości na nie;

BC. mając na uwadze, że unijne prawo o zdrowiu zwierząt ustanawia ramy prawne, których celem jest harmonizacja przepisów w całym sektorze, mających zastosowanie do handlu wewnątrzunijnego, wprowadzania zwierząt i produktów do UE, zwalczania chorób, kontroli weterynaryjnych, powiadamiania o chorobach i wsparcia finansowego w odniesieniu do różnych gatunków zwierząt;

BD. mając na uwadze, że obowiązujące prawodawstwo dotyczące przenośnych chorób zwierząt obejmuje kompleksowy zestaw przepisów dotyczących nadzoru, programów likwidacji choroby i statusu obszaru wolnego od choroby oraz zobowiązuje państwa członkowskie do ustanowienia i prowadzenia aktualnego wykazu ich terytoriów lub stref oraz regionów o statusie obszaru wolnego od choroby, zgodnie z obowiązującym prawodawstwem dotyczącym weterynaryjnych produktów leczniczych, które umożliwia wydawanie pozwoleń na szczepionki i inne produkty związane ze zdrowiem

---

29 Europejska Agencja Leków, „European sales and use of antimicrobials for veterinary medicine” [Sprzedaż i stosowanie środków przeciwdrobnoustrojowych w medycynie weterynaryjnej w Europie], 31 marca 2025 r., https://www.ema.europa.eu/en/documents/report/european-sales-use-antimicrobials-veterinary-medicine-annual-surveillance-report-2023_en.pdf.

zwierząt; mając na uwadze, że przepisy te stanowią podstawę zapobiegania chorobom zwierząt i zarządzania nimi w UE;

BE. mając na uwadze, że środki zapobiegawcze i kontrolne w odniesieniu do każdej choroby zwierząt należy dostosować do jej profilu epidemiologicznego, skutków i rozmieszczenia geograficznego w UE;

BF. mając na uwadze, że wczesne wykrywanie chorób i jasny łańcuch powiadamiania o chorobach i sprawozdawczości w ich zakresie mają kluczowe znaczenie dla skutecznej kontroli; mając na uwadze, że państwa członkowskie powinny zadbać o to, by o każdym podejrzeniu lub potwierdzeniu ogniska choroby niezwłocznie powiadamiano właściwy organ;

BG. mając na uwadze, że zapewnienie jednolitych warunków powiadamiania o chorobach i sprawozdawczości w zakresie chorób w UE jest ważne, aby utrzymać równe warunki działania między państwami członkowskimi oraz aby uniknąć zakłóceń konkurencji; mając na uwadze, że Komisja jest uprawniona do ustanowienia wykazu chorób podlegających obowiązkowi powiadamiania i sprawozdawczości w UE, a także niezbędnych procedur i formatu powiadamiania o chorobach i sprawozdawczości za pośrednictwem systemu informacji o chorobach zwierzęcych (ADIS);

BH. mając na uwadze, że w 2012 r. liczbę dużych drapieżników w Europie kontynentalnej szacowano na 9 000 rysi euroazjatyckich, 17 000 niedźwiedzi brunatnych, 1 250 rosomaków i 12 000 wilków; mając na uwadze, że nie istnieją jednolite i aktualne szacunki unijne dotyczące liczby dużych drapieżników;

Uwagi ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje i popiera inicjatywę Komisji zawartą w „Wizji dla rolnictwa i żywności”, zgodnie z którą należy rozpocząć prace dotyczące produkcji zwierzęcej w celu określenia i opracowania odpowiednich strategii politycznych wspierających hodowlę zwierząt gospodarskich i zwiększających jej konkurencyjność za pomocą ukierunkowanych i terytorialnych rozwiązań, a nie w drodze uniwersalnej polityki, z uwzględnieniem nie tylko aspektów bezpieczeństwa żywności, odporności i zarządzania chorobami zwierząt, ale także kwestii ochrony klimatu, przyrody i dobrostanu zwierząt; podkreśla, że różnorodność chowu zwierząt gospodarskich, potrzeby poszczególnych gatunków i różnice między warunkami lokalnymi wymagają rozwiązań dostosowanych do skali krajowej, regionalnej lub subregionalnej; wzywa Komisję, aby podjęła konkretne działania w odniesieniu do hodowli zwierząt gospodarskich na obszarach górskich, oddalonych i znajdujących się w niekorzystnej sytuacji;

2. wyraża zaniepokojenie inicjatywami lub wnioskami ustawodawczymi, które za pomocą środków bezpośrednich lub pośrednich zniechęcają

do hodowli zwierząt gospodarskich; nalega, aby sektor produkcji zwierzęcej nie został objęty systemem regulacyjnym przeznaczonym dla przemysłu ciężkiego;

3. wzywa Komisję, aby w oparciu o prace dotyczące produkcji zwierzęcej w UE powołała grupę wysokiego szczebla ds. zwierząt gospodarskich, wzorowaną na grupie wysokiego szczebla ds. polityki w zakresie wina, z udziałem wszystkich właściwych zainteresowanych stron, w tym rolników, przedstawicieli państw członkowskich z sektora produkcji zwierzęcej, środowisk akademickich i zawodów weterynaryjnych, stowarzyszeń przedstawicielskich i właściwych organizacji ds. zdrowia zwierząt, przedstawicieli przemysłu oraz przedstawicieli władz lokalnych; zwraca uwagę, że skład tej grupy powinien odzwierciedlać różnorodność terytoriów UE i zapewniać zrównoważoną reprezentację różnych uwarunkowań regionalnych, w tym obszarów o wysokim zagęszczeniu zwierząt gospodarskich;

4. uważa, że grupa wysokiego szczebla – dzięki temu, że skupia państwa członkowskie i zainteresowane strony – powinna zastanowić się nad wyzwaniami stojącymi przed sektorem produkcji zwierzęcej i zapewnić konkretne rozwiązania społeczne, w szczególności w oparciu o badania prowadzone w tej dziedzinie; apeluje o otwarty i konstruktywny dialog wszystkich zainteresowanych stron, który zachęci do współpracy, opracowania praktycznych rozwiązań i zapewni opartą na faktach komunikację na temat hodowli zwierząt gospodarskich; uważa, że rozwiązania te powinny dotyczyć w szczególności przenoszenia produkcji poza Europę, wymiany pokoleń i promowania inwestycji wspierających konkurencyjność hodowli zwierząt gospodarskich;

5. podkreśla, że szczególne wyzwania stojące przed sektorem produkcji zwierzęcej wymagają wielowymiarowej reakcji politycznej, która – unikając kompromisów między wyzwaniami – będzie w pełni odzwierciedlała gospodarcze, środowiskowe i społeczne znaczenie hodowli zwierząt gospodarskich w UE i na jej obszarach wiejskich; uważa ponadto, że ta reakcja polityczna powinna również odzwierciedlać wkład sektora w spójność obszarów wiejskich, bezpieczeństwo żywnościowe, zrównoważone gospodarowanie gruntami, dobrostan zwierząt i dostawy białka zwierzęcego na rynek UE;

6. wzywa Komisję, aby zapewniła rolnikom stabilne i przewidywalne ramy dzięki ograniczeniu zbędnych obciążeń regulacyjnych i uproszczeniu przepisów dotyczących zwierząt gospodarskich, zwłaszcza w przypadku małych i rodzinnych gospodarstw rolnych, co ułatwi działalność i wesprze rozwój sektora; podkreśla, że należy ocenić skumulowany wpływ prawodawstwa UE oraz zapobiegać niepewności prawa i obciążeniom administracyjnym powodowanym przez prawo UE i nadmiernie rygorystyczne wdrażanie na szczeblu

krajowym;

7. zwraca uwagę, że poprawa zrównoważonego rozwoju społecznego, stabilności gospodarczej i zrównoważenia środowiskowego hodowli zwierząt gospodarskich zależy od długoterminowej wizji uwzględniającej szeroki i wzajemnie powiązany zakres czynników, w tym konkurencyjność cenową i pozacenową, zdolność do przystosowania się do zmiany klimatu i związanych z nią ekstremalnych zdarzeń pogodowych oraz choroby zwierząt; uważa, że do innych bardzo istotnych czynników należy zaliczyć zanieczyszczenie substancjami biogennymi, rozwój i świadczenie odpłatnych usług ekosystemowych, ukierunkowane wsparcie inwestycji, propagowanie dobrostanu zwierząt, zachęty do innowacji i cyfryzacji, a także wymianę pokoleń, dostęp do usług wsparcia i doradztwa oraz poprawę warunków życia i pracy hodowców zwierząt gospodarskich;

8. podkreśla, że rolnicy są wielce zainteresowani zapewnieniem dobrego zdrowia i dobrostanu swoich zwierząt, ponieważ jest to imperatyw zarówno etyczny, jak i ekonomiczny; podkreśla, że dobrostan zwierząt w gospodarstwach rolnych jest także związany z kompetencjami danego hodowcy; podkreśla w tym kontekście, że ważne jest kształcenie i regularne podnoszenie kwalifikacji;

9. podkreśla, że różnorodność europejskich systemów hodowli zwierząt gospodarskich – od chowu na wolnym wybiegu, często obejmującego pastwiska o wysokiej wartości środowiskowej oraz zagrożone gatunki i rasy hodowlane, po duże wyspecjalizowane i wysokowydajne gospodarstwa, systemy łączące uprawy rolne z hodowlą zwierząt, rolnictwo regeneracyjne i ekologiczne oraz pasterstwo, wypas sezonowy, systemy leśno-pastwiskowe i chów na małą skalę do użytku osobistego, a także różnorodność ras hodowanych zwierząt gospodarskich – pozwala gospodarstwom na zapewnianie szeregu uzupełniających się towarów i usług, a tym samym zwiększa odporność całego sektora produkcji zwierzęcej, jednocześnie zaspokajając szeroki zakres potrzeb konsumentów; wzywa Komisję Europejską, aby propagowała i umożliwiała różnorodność systemów produkcji;

10. podkreśla potrzebę większej przejrzystości w przyznawaniu i wykorzystywaniu funduszy europejskich przeznaczonych dla organizacji pozarządowych z myślą o zapobieganiu wszelkiemu ryzyku nadużyć lub wywierania niewłaściwego wpływu na politykę Unii; wzywa Komisję, aby utworzyła publiczny rejestr zawierający informacje o kwocie i przeznaczeniu środków finansowych otrzymanych przez organizacje pozarządowe; wyraża zaniepokojenie przyznawaniem środków finansowych, w szczególności w ramach Programu działań na rzecz środowiska i klimatu (LIFE), organizacjom pozarządowym prowadzącym działalność lobbingową, zwłaszcza w zakresie dobrostanu zwierząt, wobec instytucji UE, co

może naruszać zasady podziału uprawnień i lojalnej współpracy; wzywa Komisję, aby zaprzestała finansowania organizacji pozarządowych prowadzących ukierunkowane działania lobbingowe i propagujących mylący, bojowy i ideologiczny obraz hodowli w Europie; zwraca się również do Komisji o to, aby wszyscy beneficjenci środków skonsolidowanych ujawniali informacje o swoich spotkaniach z przedstawicielami instytucji europejskich, jeżeli mają one na celu wywarcie wpływu na politykę Unii;

Stabilność gospodarcza i bezpieczeństwo żywnościowe

11. zauważa, że utrzymanie dobrze prosperującego, zrównoważonego i odpornego sektora produkcji zwierzęcej w UE będzie korzystne dla globalnego bezpieczeństwa żywnościowego, wzmocni suwerenność żywnościową i wzrost gospodarczy UE oraz przyczyni się do zrównoważonej i zróżnicowanej diety europejskiej dzięki spożywaniu produktów pochodzenia zwierzęcego o wysokiej jakości odżywczej, które są unikalnym źródłem wielu mikroskładników odżywczych i związków bioaktywnych, których wartości odżywczej nie można w odpowiedni sposób zastąpić substytutami pochodzenia roślinnego lub sztucznego, co należy uznać przy opracowywaniu wytycznych żywieniowych opartych na dowodach naukowych;

12. zauważa, że w sprawozdaniu FAO z 2023 r. pt. „Contribution of terrestrial animal source foods to healthy diets for improved nutrition and health outcomes” [Wkład żywności pochodzenia zwierzęcego w zdrową dietę z myślą o poprawie odżywiania i skutkach dla zdrowia] podkreślono rolę żywności pochodzenia zwierzęcego w dostarczaniu wysokiej jakości białka i niezbędnych mikroskładników odżywczych, których może brakować w diecie pochodzenia roślinnego; podkreśla, że żywność ta ma zasadnicze znaczenie dla dzieci, nastolatków, kobiet w ciąży i karmiących piersią, kobiet w wieku rozrodczym, osób starszych i osób z chorobami przewlekłymi oraz że może być ona trudna do zastąpienia substytutami roślinnymi;

13. zdecydowanie podkreśla znaczenie hodowli zwierząt gospodarskich dla regionalnych łańcuchów wartości i rynków lokalnych; wzywa Komisję, aby sporządziła ocenę skutków badającą, do jakich skutków społecznych i ekonomicznych doprowadziłoby dalsze kurczenie się sieci regionalnych ubojni;

14. apeluje o zrównoważone podejście, w którym uznaje się zasadniczą rolę produktów pochodzenia zwierzęcego w globalnym żywieniu, przy jednoczesnym uwzględnieniu znaczenia takiej produkcji dla dochodów i stabilności gospodarczej gospodarstw; przypomina, że zwierzęta gospodarskie odgrywają ważną rolę w gospodarce o obiegu zamkniętym i upcyklingu strumieni odpadów z przemysłu spożywczego oraz w wielu sektorach, takich jak przemysł włókienniczy, odzieżowy, obuwniczy, skórzany, budowlany,

kosmetyczny i farmaceutyczny; zauważa, że jednocześnie należy zająć się poszczególnymi skutkami systemów produkcji dla środowiska, klimatu i dobrostanu zwierząt;

15. podkreśla, że nadal należy zapewniać bezpieczeństwo żywnościowe w Europie przy jednoczesnym ograniczaniu wpływu na środowisko, co stanowi wyzwanie, któremu trzeba sprostać za pomocą przejrzystych, opartych na dowodach naukowych podejściach i innowacjach;

16. podkreśla, że poprawa wydajności, odporności, skuteczności i zrównoważoności unijnego sektora produkcji zwierzęcej ma zasadnicze znaczenie dla zwiększenia krajowej podaży wysokiej jakości białka, która zaspokaja potrzeby konsumentów w UE i zwiększa bezpieczeństwo żywnościowe, zwłaszcza w kontekście zmienności rynków światowych, napięć geopolitycznych i spodziewanego wzrostu światowego popytu na białko w ciągu najbliższych 30 lat; zauważa, że UE pozostaje w dużym stopniu zależna od przywozu białka roślinnego przeznaczonego na paszę z ograniczonej liczby krajów partnerskich, co podważa suwerenność białkową i sprawia, że system żywnościowy jest podatny na wahania na rynku światowym;

17. podkreśla, że zrównoważona, zróżnicowana i krajowa produkcja białka ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia wystarczającej, bezpiecznej i wysokiej jakości żywności i paszy; podkreśla, że sektor białka zwierzęcego może wspierać taką produkcję poprzez wykorzystanie odchodów zwierzęcych jako nawozów naturalnych oraz odzyskiwanie produktów ubocznych pochodzenia roślinnego do produkcji paszy i strumieni odpadów z żywności z myślą o propagowaniu bardziej zintegrowanego, zrównoważonego systemu o obiegu zamkniętym; z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź Komisji zawartą w „Wizji dla rolnictwa i żywności”, zgodnie z którą opracuje ona kompleksowy plan na rzecz bardziej samowystarczalnego i zrównoważonego systemu białka w UE, obejmujący produkcję oraz przywóz i spożycie białek w UE w celu zapewnienia długoterminowej odporności systemu rolno-spożywczego;

18. podkreśla, że należy wzmocnić pozycję rolników w rolno-spożywczym łańcuchu wartości, także za pośrednictwem spółdzielni, organizacji i stowarzyszeń producentów, oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zbadały mechanizmy zapewniające rolnikom ceny, które pokryją co najmniej ponoszone przez nich koszty produkcji; przypomina, że zapewnienie hodowcom zwierząt gospodarskich godziwych, sprawiedliwych i bardziej stabilnych dochodów, lepszych warunków pracy, uznania społecznego, lepszego dostępu do kredytów oraz zrównoważonego finansowania badań naukowych i inwestycji w jakość produkcji zwierzęcej ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia stabilności gospodarczej sektora, właściwego docenienia roli rolników w zapewnianiu dostaw żywności w UE i

przyciągania młodszych pokoleń;

19. zaznacza, że niestabilność cen, wysokie koszty produkcji, nadmierna biurokracja oraz brak uznania dla zawodu ze strony społeczeństwa przyczyniły się do rezygnacji ludzi z pracy w rolnictwie i starzenia się tego sektora; zwraca uwagę, że małe i średnie gospodarstwa już muszą wypełniać wiele obowiązków, których skutki nie są opłacalne z perspektywy uzyskiwanych w ich wyniku rezultatów; ponownie podkreśla zatem, że należy opracować skuteczne instrumenty wspierające dochody, ograniczyć formalności administracyjne, uprościć istniejące przepisy i zwiększyć uznanie społeczeństwa dla pracy rolniczej, co stanowi kluczowe elementy zapewniające długofalową rentowność hodowli zwierząt gospodarskich w UE; wzywa Komisję, aby wspierała sektor produkcji zwierzęcej i przystąpiła do przyjęcia strategii dotyczącej zwierząt gospodarskich;

20. zwraca uwagę, że inwestycje w nowe gospodarstwa chowu zwierząt i renowacja istniejących pociągają za sobą znaczne koszty i wymagają długoterminowego planowania oraz długofalowej realizacji; ostrzega, że przegląd ustawodawstwa w zakresie dobrostanu zwierząt mógłby doprowadzić do sytuacji, w której gospodarstwa chowu zwierząt straciłyby zezwolenia, co oznaczałoby, że musiałyby zostać poddane kosztownej przebudowie na wiele lat przed upływem okresu ich użytkowania; wzywa Komisję, aby wspierała, w zakresie swoich kompetencji, dobre praktyki wydawania zezwoleń w państwach członkowskich oraz by tworzyła odpowiednie zachęty;

21. podkreśla, że zrównoważona hodowla zwierząt gospodarskich, zwłaszcza w małych i średnich gospodarstwach rolnych, ma zasadnicze znaczenie dla społeczno-gospodarczej witalności obszarów wiejskich, w szczególności obszarów górskich, obszarów o dużym zagęszczeniu zwierząt gospodarskich i obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania, takich jak trwałe użytki zielone, torfowiska i łąki, na których hodowla jest często główną lub nawet jedyną rentowną działalnością gospodarczą podtrzymującą produkcję, wzrost gospodarczy i utrzymanie krajobrazu; podkreśla, że hodowla zwierząt gospodarskich nie tylko tworzy miejsca pracy i pomaga zapobiegać wyludnieniu na obszarach wiejskich, lecz także przyczynia się do aktywnego zarządzania gruntami, zapobiegania pożarom, ochrony bioróżnorodności oraz zachowania dziedzictwa kulturowego i krajobrazowego; podkreśla, że w wielu regionach hodowla ta odgrywa niezastąpioną rolę w spójności terytorialnej i podtrzymywaniu życia społeczności; podkreśla, że pasterstwo ekstensywne jest skutecznym sposobem nagradzania rolników za świadczone przez nich usługi ekosystemowe;

22. wzywa Komisję, aby uruchomiła plan wspierający nowe technologie, innowacje dotyczące paszy oraz genetyczne doskonalenie stad, aby zwiększyła inwestycje w publiczne i prywatne badania nad hodowlą zwierząt i genetyką, aby ułatwiała rozpowszechnianie dobrych

praktyk zamiast narzucania zakrojonych na szeroką skalę liczbowych środków restrukturyzacji stad, które ograniczyłyby europejską suwerenność żywnościową i europejskie bezpieczeństwo żywnościowe oraz zagrażałyby im, a także aby zoptymalizowała produkcję i wydajność; podkreśla, że hodowla zwierząt jest ważnym narzędziem służącym poprawie produktywności, wydajności i stanu zdrowia zwierząt; podkreśla, że UE jest liderem pod względem badań naukowych i innowacji w dziedzinie hodowli zwierząt i genetyki;

23. apeluje o uruchomienie planu na rzecz zabezpieczenia puli genetycznej różnych zagrożonych ras tradycyjnych, wspierania odmian lokalnych i chowu ras tradycyjnych, które są lepiej dostosowane do danego klimatu, i rozpowszechniania dobrych praktyk przy jednoczesnym zachowaniu różnorodności genetycznej; podkreśla, że należy utrzymać pomoc na podstawie art. 27 rozporządzenia Komisji (UE) 2022/2472[30] z myślą o wspieraniu postępu genetycznego w produkcji zwierzęcej; podkreśla, że należy pilnie propagować badania, innowacje i przyjmowanie popartych dowodami naukowymi praktyk poprawiających zrównoważoność produkcji zwierzęcej w wymiarze środowiskowym, społecznym i gospodarczym, w tym poprzez ukierunkowane inwestycje w badania genetyczne, efektywność składników pokarmowych i selekcję cech sprzyjających długotrwałej wydajności produkcyjnej, oraz że należy zachęcać do badań i innowacji na obszarach o dużym zagęszczeniu zwierząt gospodarskich i finansować te badania i innowacje w celu ograniczenia skutków środowiskowych, a jednocześnie propagować wysokie normy dobrostanu zwierząt oraz wspierać zintegrowane i odporne łańcuchy dostaw w produkcji zwierzęcej; zauważa, że doskonalenie genetyczne wraz z dobrym zarządzaniem i innowacjami może ograniczyć emisje i stanowić zrównoważoną alternatywę dla nagłej restrukturyzacji, która zagraża rentowności gospodarstw i suwerenności żywnościowej UE;

24. przyznaje, że w swojej Wizji dla rolnictwa i żywności Komisja wskazała, że WPR nadal ma zasadnicze znaczenie dla wspierania dochodów rolników oraz że płatności bezpośrednie w ramach WPR nadal odgrywają kluczową rolę we wspieraniu i stabilizowaniu dochodów z działalności rolniczej na poziomie gospodarstw rolnych; podkreśla, jak ważne jest utrzymanie bezpośredniego wsparcia dochodów oraz wszystkich programów finansowanych obecnie w ramach WPR, jako że sektory chowu zwierząt gospodarskich i rolnictwa mieszanego należą do dużych beneficjentów obecnych WPR w pierwszym filarze (płatności bezpośrednie, płatności

---

30 Rozporządzenie Komisji (UE) 2022/2472 z dnia 14 grudnia 2022 r. uznające niektóre kategorie pomocy w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 327 z 21.12.2022, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2022/2472/oj).

związane z produkcją wołowiny, cielęciny, baraniny i koźliny) i drugim filarze, w szczególności dzięki wsparciu na rzecz inwestycji, płatnościom z tytułu ograniczeń naturalnych lub innych szczególnych ograniczeń dla danego obszaru oraz zobowiązaniom rolno-środowiskowo-klimatycznym; zauważa, że rentowność i niewystarczająca wymiana pokoleń stanowią wyzwanie dla wielu gospodarstw, które potrzebują szczególnej uwagi i dotacji powiązanych z produkcją, oraz podkreśla znaczenie płatności związanych z produkcją dla rolników aktywnych zawodowo; apeluje o specjalny, solidny budżet na WPR w kolejnych wieloletnich ramach finansowych i zauważa, że należy go wyodrębnić i utrzymać co najmniej na poziomie obecnego budżetu WPR w ujęciu realnym, przy jednoczesnym uwzględnieniu inflacji;

25. podkreśla kluczową rolę spółdzielni, biorąc pod uwagę łatwe psucie się produktów pochodzenia zwierzęcego i wysokie koszty transakcji, oraz wzywa Komisję do wspierania ich w celu wzmocnienia odporności, pozycji producentów, waloryzacji produktów ubocznych i wymiany pokoleń oraz do promowania podejść opartych na obiegu zamkniętym; apeluje o dostosowanie wsparcia w ramach WPR do sytuacji gospodarstw rolnych, zwłaszcza małych i rodzinnych, oraz o umożliwienie płatności uzależnionych od liczby zwierząt w sektorze produkcji zwierzęcej; podkreśla potrzebę zwiększenia rentowności rolników za pomocą narzędzi dywersyfikacji i zarządzania ryzykiem w celu poprawy konkurencyjności, rentowności i długoterminowej odporności;

26. zauważa, że rolnicy stoją w obliczu rosnących i zróżnicowanych zagrożeń, takich jak nieprzewidywalne rynki, zmiana klimatu i związane z nią ekstremalne zdarzenia pogodowe, choroby zwierząt, napięcia geopolityczne i niepewne konsekwencje umów handlowych; w związku z tym wzywa Komisję, by zarówno wzmocniła narzędzia zarządzania kryzysowego, jak i zwiększyła rezerwę na wypadek kryzysów w sektorze rolnym w WPR na okres po 2027 r., a zarazem by jednocześnie stworzyła nowe specjalne instrumenty finansowe finansowane ze źródeł innych niż WPR, ponieważ środki te mają zasadnicze znaczenie dla rozwiązania problemu strat gospodarczych i dodatkowych kosztów, z którymi borykają się rolnicy w UE, oraz dla zapewnienia im większej stabilności;

27. wzywa Komisję, by wykorzystała istniejące wsparcie w ramach WPR do wzmocnienia mechanizmów finansowych i społeczno-gospodarczych; podkreśla, że płatności w ramach WPR nadal mają zasadnicze znaczenie dla ciągłości dochodów w sektorze produkcji zwierzęcej, zwłaszcza dla dochodów gospodarstw specjalizujących się w produkcji wołowiny, przetworów mlecznych, baraniny i koźliny oraz tych, które świadczą usługi środowiskowe przez ekstensywny wypas; podkreśla potrzebę wprowadzenia okresu przejściowego w okresie po 2027 r., aby umożliwić dostosowanie się do nowych przepisów; wyraża zadowolenie, że w pakiecie zbiorczym dotyczącym

WPR uznano nabywanie bydła, owiec i kóz o wysokiej wartości genetycznej za wydatki kwalifikowalne do celów otrzymania wsparcia z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich; wzywa Komisję do rozszerzenia tego przepisu na świnie o wysokiej wartości genetycznej przeznaczone do celów hodowlanych, biorąc pod uwagę ich znaczenie dla konkurencyjności i odporności europejskiego sektora produkcji zwierzęcej; podkreśla, że należy utrzymać co najmniej taki sam poziom ambicji w WPR na okres 2027 r.;
ponadto wzywa Komisję do uznania szczególnych potrzeb hodowców zwierząt gospodarskich na gęsto zaludnionych obszarach oraz do zapewnienia odpowiedniego wsparcia w ramach WPR, zauważając, że zrównoważony rozwój regionalny można wzmocnić przez utrzymanie liczby gospodarstw i lokalnej infrastruktury, takiej jak rzeźnie, wytwórnie pasz i zakłady przetwórcze;

28. apeluje, by zachęcać do ekstensywnego chowu zwierząt gospodarskich opartego na użytkach zielonych, zwłaszcza w ramach WPR;

29. podkreśla potrzebę powstrzymania i odwrócenia spadku pogłowia w sektorze produkcji zwierzęcej oraz zapewnienia pełnej wzajemności norm UE dla wszystkich produktów importowanych; wzywa Komisję do opracowania konkretnych strategii w celu zapewnienia równych warunków działania i większej spójności między jej polityką handlową a polityką zrównoważonego rozwoju; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by lepiej uwzględniały specyfikę sektora rolnego, zapewniały pełną wzajemność norm UE przez włączanie klauzul „lustrzanych” do zawieranych umów handlowych oraz chroniły europejskie rolnictwo, produkcję żywności i zdrowie publiczne we wszystkich umowach handlowych; podkreśla w związku z tym, że międzynarodowe umowy handlowe nie powinny wpływać negatywnie na europejskie rolnictwo oraz powinny gwarantować wzajemność i nie stwarzać zagrożenia dla zdrowia publicznego; podkreśla pilną potrzebę dostosowania interwencji rynkowych przez aktualizację cen referencyjnych w klauzulach ochronnych zgodnie z nowymi warunkami rynkowymi i narzędziami zarządzania;

30. podkreśla, że hodowcy zwierząt gospodarskich powinni również móc korzystać z dodatkowego źródła dochodów, jakie stwarzają techniki węglochłonne; apeluje w związku z tym o stopniowe odchodzenie od obecnego systemu skoncentrowanego na zalecanych praktykach i uprzednich zezwoleniach administracyjnych na rzecz ram zarządzania emisjami ukierunkowanych na wyniki, przy jednoczesnym umożliwieniu hodowcom zwierząt gospodarskich wyboru metod i technologii, co pozwoli zachować swobodę przedsiębiorczości oraz umożliwi rozliczanie hodowców z osiągania wyznaczonych celów;

31. wzywa Komisję, by przeprowadziła przegląd przepisów dotyczących

przetwórstwa mięsa, takich jak przepisy o technologii stosowanej do kontroli mięsa, oraz zharmonizowała minimalne wytyczne dotyczące oceny zawartości mięsa, które obecnie ograniczają maksymalne wykorzystanie tusz zwierzęcych, tak aby zwiększyć przejrzystość łańcucha dostaw i zapewnić rolnikom wyższe dochody;

32. zauważa, że w chowie zwierząt gospodarskich można by stosować w szczególności praktyki i technologie mające na celu poprawę zdrowia i dobrostanu zwierząt oraz osiągnięcie lepszej wydajności, w tym np. systemy niskokosztowe, systemy dwukierunkowe oraz chów precyzyjny, a także korzystać z nowych technologii cyfrowych, które mogą poprawić zarządzanie zwierzętami i systemami, przetwarzanie danych i identyfikowalność; zwraca się do Komisji o przedstawienie sprawozdania na temat najlepszych praktyk w zakresie zrównoważonej produkcji zwierzęcej i zaproponowanie konkretnych środków wspierających innowacje, wydajność i odporność sektora, w tym lepsze wykorzystanie istniejących wspólnych baz danych i banków genów ras pierwotnych, aby umożliwić chętnym hodowcom dalszą hodowlę niektórych starych gatunków; zwraca uwagę na lukę w umiejętnościach cyfrowych między obszarami wiejskimi i miejskimi; wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, by transformacja cyfrowa przynosiła korzyści rolnikom;

33. podkreśla, że dążenie do poprawy wydajności zwierząt lub osiągnięcia celów klimatycznych nie może odbywać się kosztem zdrowia i dobrostanu zwierząt;

34. apeluje, by opracowano polityki wspierania gospodarstw rodzinnych oraz młodych i nowych rolników w utrzymaniu i poprawie zrównoważonego chowu zwierząt gospodarskich i chowu zwierząt gospodarskich na mała skalę jako środka utrzymania i bezpieczeństwa żywnościowego; zwraca uwagę, że w związku z tym konieczne jest wspieranie rolników w osiągnięciu ugruntowanej pozycji za pomocą silnych, specjalnych narzędzi finansowych, które pozwolą im lepiej stawiać czoła presji finansowej; podkreśla znaczenie struktur zbiorowych, takich jak spółdzielnie będące własnością rolników i przez nich zarządzane oraz organizacje producentów;

35. podkreśla potrzebę zwiększenia wsparcia dla regionów najbardziej oddalonych, w których uwarunkowania strukturalne i geograficzne sprawiają, że produkcja rolna wiąże się z wyższymi kosztami; wzywa Komisję do zaktualizowania finansowania z POSEI w kolejnych wieloletnich ramach finansowych w celu odzwierciedlenia inflacji od 2007 r.; zauważa, że sama indeksacja nie wystarczy, aby zaradzić rosnącym kosztom produkcji, transportu i dostaw; podkreśla, że odpowiednie finansowanie POSEI ma zasadnicze znaczenie dla podtrzymania rolnictwa, zapewnienia rentowności gospodarstw rolnych i utrzymania spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej UE zgodnie z art. 349 TFUE;

36. wzywa Komisję, aby przyznała, że rolnicy, którzy prowadzą chów zwierząt na obszarach górskich i obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania – w tym regionach wyspiarskich, śródlądowych, oddalonych i najbardziej oddalonych – mają szczególne potrzeby i wyzwania, oraz zapewniła odpowiednie wsparcie w ramach WPR, w szczególności wsparcie związane z produkcją, interwencje sektorowe i ukierunkowane działania dotyczące rozwoju obszarów wiejskich; podkreśla, że podtrzymywanie chowu zwierząt gospodarskich na obszarach oddalonych i wyspiarskich oraz obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania służy zrównoważeniu środowiskowemu, gdyż zapobiega porzucaniu gruntów rolnych, wspiera bioróżnorodność i chroni tradycyjne krajobrazy, wspiera dochody rolników i źródła utrzymania oraz pomaga ponownie zaludnić obszary wiejskie; podkreśla, że należy zapewnić aktywny udział przedstawicieli regionów najbardziej oddalonych w grupie wysokiego szczebla, ponieważ szczególne uwarunkowania geograficzne, społeczno-gospodarcze i produkcyjne tych stanowią wyzwania wymagające większej uwagi w procesie opracowywania unijnych strategii politycznych;

37. podkreśla potrzebę globalnej współpracy i transferu innowacyjnej wiedzy w dziedzinie wspierania zrównoważonych systemów produkcji zwierzęcej, szczególnie z regionów europejskich o wysoce wydajnych systemach chowu, w kontekście szybkiego wzrostu populacji i urbanizacji;

38. apeluje do państw członkowskich i Komisji, aby inwestowały w edukację, szkolenia i infrastrukturę, które umożliwiają rolnikom stosowanie bardziej zrównoważonych, wydajnych i sprzyjających zdrowiu i dobrostanowi zwierząt praktyk produkcji zwierzęcej, w tym w cyfryzację, badania stosowane, transfer wiedzy i szkolenia dotyczące innowacyjnych narzędzi i technologii, np. systemów monitorowania stanu zdrowia zwierząt gospodarskich, umożliwiających wczesne wykrywanie chorób epizootycznych i zapobieganie im; podkreśla znaczenie niezależnych usług doradczych w tym zakresie oraz wzywa państwa członkowskie, by w pełni wykorzystywały WPR do odpowiedniego finansowania tych usług;

39. apeluje o prostsze przepisy dotyczące dobrostanu zwierząt, skupiające się na udzielaniu pomocy rolnikom przez edukację i wsparcie, a nie na metodach egzekwowania przepisów;

40. wzywa Komisję, by przedstawiła swoje wnioski na temat opracowania systemu oznakowania dotyczącego dobrostanu zwierząt, który gwarantowałby konsumentom odpowiednie i jednolite informacje, co pozwoliłoby uniknąć zagrożeń dla rynku wewnętrznego wynikających z mnogości lokalnych systemów dotyczących dobrostanu zwierząt;

41. wskazuje, że brak młodych rolników zagraża rentowności, ciągłości

międzypokoleniowej i przyszłej zrównoważoności europejskiego sektora produkcji zwierzęcej – tylko 12 % gospodarstw rolnych jest prowadzonych przez osoby poniżej 40 roku życia; w związku z tym wzywa Komisję, by zwiększyła skuteczność wsparcia dla przedsiębiorstw typu start-up w pokonywaniu barier wejścia na rynek w sektorze produkcji zwierzęcej, w tym wysokich kosztów rozpoczęcia działalności; zwraca uwagę na trudności z przyciągnięciem młodych rolników do sektora produkcji zwierzęcej, który jest mało atrakcyjny ze względu na wymagający charakter pracy, np. długie godziny pracy, ograniczone możliwości wzięcia urlopu i brak usług zastępowania, a także na potrzebę uwzględnienia rosnącej liczby kobiet pracujących w gospodarstwach hodowlanych przez promowanie środków i możliwości uwzględniających aspekt płci;

42. z zadowoleniem przyjmuje strategię odnowy pokoleń Komisji; wzywa Komisję, by przedstawiła zalecenia i zbadała rozwiązania problemu głównych barier utrudniających rozpoczęcie działalności młodym hodowcom zwierząt gospodarskich, w szczególności wysokich inwestycji początkowych w infrastrukturę, trudności w dostępie do gruntów, zwłaszcza z powodu różnic między państwami członkowskimi, ograniczonego dostępu do kredytów, niedoborów siły roboczej, kwestii związanych z zarządzaniem ryzykiem, konieczności zapobiegania chorobom zwierząt i ich zwalczania oraz obciążeń biurokratycznych;

43. zwraca się do Komisji o rozważenie możliwości przyznawania większej liczby płatności bezpośrednich młodym rolnikom; podkreśla ponadto potrzebę stworzenia odpowiednich warunków do godnego przechodzenia na emeryturę; zwraca wreszcie uwagę, że ułatwienie dostępu do kredytów i gruntów, w szczególności w państwach członkowskich o wysokich cenach gruntów, zwiększenie inwestycji w jakość produkcji zwierzęciej oraz poprawa jakości usług na obszarach wiejskich stanowią warunki niezbędne do przyciągnięcia i zatrzymania nowego pokolenia rolników; podkreśla, że zalecenia dla państw członkowskich dotyczące przeznaczania 6 % budżetu WPR na odnowę pokoleń nie są wystarczająco wiążące, aby zagwarantować adekwatne wsparcie dla młodych rolników;

44. wyraża zadowolenie z zaprezentowania przez Komisję unijnej strategii biogospodarczej; zwraca się do Komisji, by dostrzegła rolę innowacyjnej hodowli zwierząt gospodarskich w promowaniu obiegu zamkniętego oraz w pełni uwolniła potencjał produkcji energii, w szczególności biogazu i biometanu, a także wykorzystania produktu pofermentacyjnego jako nawozu pochodzenia biologicznego oraz waloryzacji produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego za pośrednictwem sektora utylizacji, tak aby zapewnić hodowcom zwierząt gospodarskich dodatkowe źródła dochodów; podkreśla, że w szczególności obszary gęsto zaludnione odgrywają ważną rolę w biogospodarce, ponieważ bliskość obszarów miejskich i krótkie

odległości umożliwiają współpracę w ramach gospodarki o obiegu zamkniętym w zakresie wykorzystania odpadów pochodzenia ludzkiego i przetwarzania odpadów z gospodarstw rolnych;

45. wzywa Komisję i państwa członkowskie do określenia adekwatnych i długoterminowych możliwości finansowania środków zapobiegawczych i rekompensat dla rolników, które mogą obejmować WPR, ale nie powinny się do niej ograniczać; wsparcie to powinno być przeznaczone nie tylko na pokrycie strat i kosztów poniesionych w wyniku ataków dużych drapieżników, ale również na środki ograniczające ryzyko, w tym usługi doradcze, wymianę wiedzy i szkolenia dla rolników dotyczące wypasania zwierząt gospodarskich na terenach występowania dużych drapieżników;

46. podkreśla, że ukierunkowana zmiana dyrektywy siedliskowej[31] w celu dostosowania prawodawstwa UE do zaktualizowanego poziomu ochrony wilka, który określono w konwencji berneńskiej, ma na celu zapewnienie większej elastyczności w zarządzaniu populacjami wilków w całej UE oraz zminimalizowanie skutków społeczno-gospodarczych; podkreśla konieczność uwzględnienia dużej transgranicznej mobilności gatunków, ponieważ stan ochrony populacji tego samego gatunku może się różnić między regionami; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zintensyfikowały współpracę transgraniczną w tej dziedzinie;

Zrównoważenie środowiskowe

47. dostrzega zasadniczą rolę chowu zwierząt gospodarskich, w szczególności systemów opartych na użytkach zielonych, w utrzymywaniu systemów rolniczych o obiegu zamkniętym, wzmacnianiu usług ekosystemowych oraz świadczeniu usług klimatycznych i środowiskowych przez sekwestrację dwutlenku węgla, poprawę jakości wody i zdrowia gleb, ochronę bioróżnorodności, tworzenie siedlisk dla fany i flory, utrzymywanie zróżnicowanych i otwartych krajobrazów, zwłaszcza na obszarach górskich, i wykorzystywanie gruntów gorszej klasy, na których nie można uprawiać żywności dla ludzi; podkreśla, że gatunki zwierząt z żołądkiem jednokomorowym, takie jak drób i trzoda chlewna, mogą jeszcze bardziej wzmocnić obieg zamknięty dzięki włączaniu produktów ze strumienia odpadów do paszy i recyklingowi biomasy, a ich obornik stanowi cenne źródło naturalnego nawozu do produkcji roślinnej; podkreśla, że znaczne zmniejszenie liczebności stad może narazić na szwank te funkcje ekosystemu;

48. zwraca się do Komisji o zaproponowanie narzędzi, które pomogą zwiększyć rolę produkcji zwierzęcej w utrzymaniu użytków zielonych, istotnych dla środowiska i stabilności klimatu, za pomocą bardziej

---

31 Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/1992/43/oj).

wydajnych systemów rolniczych, które zwiększą zrównoważony charakter systemów produkcji zwierzęcej przez poprawę ich wydajności oraz które zapewnią pracownikom tego sektora wyższe dochody;

49. zaznacza, że istotne jest włączenie produkcji zwierzęcej do zrównoważonych modeli rolnictwa, w tym mieszanych systemów rolniczych, przy zapewnieniu zbilansowanego obiegu składników odżywczych i zminimalizowaniu konkurencji o zasoby; zwraca uwagę, jak ważne jest efektywne wykorzystywanie zwierząt gospodarskich dla znalezienia równowagi między zrównoważonym rozwojem i potrzebami żywnościowymi, a także podkreśla korzyści płynące z wypasu rotacyjnego i wypasu kwaterowego o krótkiej rotacji dla wydajności pasz, sekwestracji dwutlenku węgla, jakości gleby, różnorodności biologicznej i odporności na susze; podkreśla potrzebę zwiększenia świadomości na temat korzyści dla środowiska płynących z dobrego zarządzania zwierzętami;

50. wzywa Komisję do zwiększenia zakresu, w jakim państwa członkowskie mogą wspierać rolników w ochronie krajobrazu za pomocą WPR, a zarazem do zmniejszenia przeszkód regulacyjnych uniemożliwiających pełne wykorzystywanie pastwisk oraz do silniejszej ochrony gruntów rolnych UE przed ich przejmowaniem, degradacją i konkurencyjnymi zastosowaniami pozarolniczymi;

51. podkreśla, jak ważne dla systemów rolniczych jest integrowanie produkcji roślinnej z chowem zwierząt, ponieważ ułatwia to recykling składników odżywczych przez zwiększone wykorzystanie nawozów organicznych względem nawozów syntetycznych, pozwala ograniczyć zużycie chemikaliów oraz poprawia żyzność gleby i bioróżnorodność;

52. wzywa Komisję, aby – dostrzegając strategiczne znaczenie produkcji nawozów konwencjonalnych w UE dla konkurencyjności Europy – wspierała stosowanie obornika na wybranych uprawach oraz przyspieszyła zatwierdzanie i upowszechnianie alternatywnych produktów nawozowych, takich jak produkty pofermentacyjne i azot odzyskany z obornika, tak by poprawić recykling składników odżywczych, zmniejszyć zależność od nawozów syntetycznych przywożonych z państw trzecich i wspierać obieg zamknięty w systemach produkcji zwierzęcej; dostrzega strategiczną rolę sektora produkcji zwierzęcej w zmniejszaniu zależności od środków syntetycznych oraz zauważa, że zwiększenie wykorzystania zarówno produktów pofermentacyjnych, jak i azotu odzyskanego z obornika wnosi wkład nie tylko w gospodarkę o obiegu zamkniętym, lecz także w dekarbonizację gospodarki UE przez ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, wspieranie produkcji energii ze źródeł odnawialnych i zmniejszanie zależności UE od importowanych paliw kopalnych;

53. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący

ukierunkowanego przeglądu dyrektywy azotanowej[32], który ma umożliwić stosowanie azotu odzyskanego z obornika powyżej limitu określonego dla obornika oraz dostosować ten limit do najnowszych dowodów naukowych i innowacyjnych praktyk nawożenia, w tym do stosowania obornika w celu promowania gospodarki składnikami odżywczymi w obiegu zamkniętym przy jednoczesnej dalszej ochronie jakości wody; przywołuje niedawne badania dotyczące korzyści dla jakości wody oraz neutralnego wpływu na nią wynikających z odstępstw przyznanych państwom członkowskim;

54. wzywa Komisję do zapewnienia uczciwych cen lub odpowiednich rekompensat hodowcom, zważywszy na rosnące koszty nawozów;

55. wzywa Komisję do inwestowania w innowacje i infrastrukturę, które umożliwiają szersze stosowanie nawozów obornikowych i biogazu pochodzących z chowu zwierząt gospodarskich, zgodnie z celami UE w dziedzinie klimatu i energii;

56. wzywa Komisję, by ponownie przemyślała, w jaki sposób produkty rolne, produkty uboczne i pozostałości poprodukcyjne są uznawane za odpady, tak aby można je było łatwiej wykorzystać jako towar; podkreśla, że zwierzęta gospodarskie stanowią nieodzowny element gospodarki o obiegu zamkniętym w sektorze rolnym oraz wskazuje, że należy bardziej doceniać wkład chowu zwierząt gospodarskich w biogospodarkę przez bardziej kompleksowe podejście do obiegu składników odżywczych i węgla we wszystkich obszarach produkcji środków spożywczych i niespożywczych; wzywa Komisję, by w swoim podejściu do sektora produkcji zwierzęcej opierała się na wynikach badań oraz by ułatwiała badania nad opracowaniem pasz w modelu gospodarki o obiegu zamkniętym; wzywa Komisję, by przeprowadziła przegląd przepisów dotyczących produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, tak aby uprościć stosowanie produktów niskiego ryzyka, np. wełny;

57. ostrzega przed zuniformizowaną polityką mającą na celu znaczne ograniczenie populacji zwierząt gospodarskich, co może pogłębić degradację środowiska i zagrozić odporności systemu żywnościowego; zauważa w szczególności, że zmniejszenie liczby przeżuwaczy może prowadzić do zmiany użytkowania gruntów, co może mieć negatywne skutki, w tym porzucanie gruntów, zarastanie lasami, utratę bioróżnorodności i podwyższone ryzyko pożarów;

58. apeluje o zwiększenie inwestycji w badania i innowacje służące optymalizacji produkcji roślinnej i praktyk zarządzania produkcją zwierzęcą oraz zmniejszeniu śladu ekologicznego zwierząt gospodarskich, w tym dotyczące technik hodowli roślin i zwierząt,

---

32 Dyrektywa Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotycząca ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego (Dz.U. L 375 z 31.12.1991, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/1991/676/oj).

żywienia, wypasu oraz gospodarowania obornikiem i gruntami, które to techniki skutkują bardziej zrównoważonym charakterem tych działań;

59. podkreśla znaczenie strategii, w której uwzględnia się cały cykl produkcyjny, wspiera się optymalne planowanie płodozmianu, maksymalizuje się wykorzystanie gruntów ornych oraz ulepsza się i dostosowuje skład roślin paszowych uprawianych przez rolników, począwszy od odmian roślin, które umożliwiają redukcję emisji; podkreśla znaczenie przywrócenia swobody przedsiębiorczości w rolnictwie, aby umożliwić rolnikom rozwój i wybór systemów wentylacji oraz utrzymania zwierząt i ich żywienia, które są dostosowane do ich szczególnej sytuacji i najlepiej odpowiadają ich systemom produkcji;

60. apeluje do Komisji i państw członkowskich o zadbanie, by ramy regulacyjne dotyczące produkcji zwierzęcej były opracowywane w sposób przejrzysty, na podstawie rzetelnych wyników naukowych, przy pełnym zaangażowaniu zainteresowanych stron – w szczególności organizacji zrzeszających rolników i hodowców zwierząt – oraz przy zastosowaniu scenariuszy długoterminowych umożliwiających stopniową adaptację; zaleca, aby proces decyzyjny opierał się na rzeczywistych konsultacjach publicznych, szczegółowych badaniach wpływu oraz mechanizmach ciągłej informacji zwrotnej, aby wdrażanie przepisów było skuteczne i lokalnie akceptowane;

61. apeluje o zapewnienie większej swobody politycznej, aby umożliwić przyjęcia podejścia zorientowanego na cele, które powinno przewidywać analizę porównawczą gospodarstw rolnych zamiast narzucania odgórnych rozwiązań, tak aby wybór środków pozostawał w gestii rolników, o ile przyczyniają się one do osiągnięcia wyznaczonych celów;

62. zwraca się do Komisji o zaproponowanie narzędzi, które zwiększą rolę chowu zwierząt w utrzymaniu ważnych dla środowiska i stabilności klimatu użytków zielonych za pomocą bardziej ekstensywnych systemów rolniczych oraz poprawy zrównoważonego charakteru systemów intensywnych;

Wymiar społeczny chowu zwierząt gospodarskich i wyzwania sektorowe

63. zaznacza, że rozwój polityki dotyczącej chowu zwierząt gospodarskich musi opierać się na najwyższych standardach naukowych, zapewniając wyważone i kompleksowe rozumienie korzyści i wyzwań związanych z rolnictwem ukierunkowanym na produkcję zwierzęcą;

64. podkreśla, że przejrzysta i dostępna komunikacja naukowa oparta na danych empirycznych ma istotne znaczenie dla korygowania

błędnych informacji i stronniczości ideologicznej w debacie publicznej na temat chowu zwierząt oraz produkcji i spożycia mięsa; zwraca w związku z tym uwagę, że Światowa Organizacja Zdrowia zachęca do spożywania białek zwierzęcych w ramach kompletnej i zbilansowanej diety;

65. podkreśla, że decyzje polityczne i poglądy społeczne powinny opierać się na solidnych dowodach naukowych odzwierciedlających różnorodność systemów produkcji, ich wkład w żywienie ludzi, gospodarkę wiejską i zrównoważenie środowiskowe, a zatem promować bardziej pozytywny wizerunek sektora produkcji zwierzęcej, oraz że w tym celu konieczne jest wzmocnienie dialogu między naukowcami, decydentami politycznymi, producentami i konsumentami przez zachęcanie do przyjęcia świadomego, zrównoważonego i niespolaryzowanego podejścia do roli hodowli zwierząt gospodarskich w społeczeństwie europejskim; podkreśla znaczenie informowania konsumentów o korzyściach płynących ze spożywania białek zwierzęcych w ramach kompletnej i zbilansowanej diety;

66. z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji dotyczącą ponownego otwarcia kwestii nazw stosowanych do oznaczania mięsa i kawałków mięsa w celu ochrony produktów pochodzenia zwierzęcego oraz zakazania stosowania tych do oznaczania produktów niepochodzących od zwierząt, a także uważa, że przepis ten powinien mieć zastosowanie do produktów uzyskiwanych z hodowli komórkowych oraz produktów hybrydowych składających się z mieszaniny białek zwierzęcych i roślinnych; przypomina, że taką ochroną objęte są już produkty mleczne; podkreśla, że jasne, uczciwe i przejrzyste etykietowanie ma zasadnicze znaczenie, aby zapewnić konsumentom realną przejrzystość i wspierać jakość unijnych produktów pochodzenia zwierzęcego, w tym przez akcentowanie ich uznanych oznaczeń i krótkich łańcuchów dostaw;

67. apeluje do decydentów na wszystkich szczeblach, aby przy opracowywaniu wytycznych żywieniowych kierowali się normami opartymi na danych empirycznych, w pełni doceniając wartość odżywczą, kulturową i gospodarczą mięsa, przetworów mlecznych i jaj, a jednocześnie brali pod uwagę przystępność cenową i rzeczywiste spożycie białka z produktów pochodzenia zwierzęcego w różnych regionach;

68. wzywa Komisję do przeglądu rozporządzenia (UE) nr 1169/2011[33] w celu wprowadzenia obowiązkowego etykietowania wszystkich produktów zawierających mięso wprowadzanych na rynek w UE, nawet jeśli mięso nie jest ich głównym składnikiem, z wyraźnym wskazaniem pochodzenia z UE lub spoza UE; wzywa Komisję do oceny wykonalności wprowadzenia obowiązku wskazywania kraju pochodzenia mięsa, jeżeli jest ono składnikiem produktu przetworzonego;

69. wzywa Komisję, aby współpracowała ze specjalistami w celu przedstawienia badań dotyczących skutków stosowania substytutów żywności; ostrzega przed bezkrytycznym promowaniem nieodpowiednich pod względem odżywczym i środowiskowym zamienników żywności jako alternatyw dla tradycyjnej żywności pochodzenia zwierzęcego, w tych zamienników, które nie zawierają takich samych związków bioaktywnych ani podstawowych mikroskładników odżywczych występujących w naturalnym mięsie ze zdrowych zwierząt hodowanych w systemach wysokiej jakości, a w szczególności ostrzega przed włączaniem ich do posiłków podawanych dzieciom i młodzieży w szkołach; zauważa, że tradycyjna żywność pochodzenia zwierzęcego w połączeniu z żywnością pochodzenia roślinnego może być składnikiem zrównoważonej i bogatej w składniki odżywcze diety;

70. domaga się, aby przed przedstawieniem nowych wniosków ustawodawczych mających wpływ na sektor rolny Komisja przeprowadzała kompleksową ocenę skutków na podstawie najnowszych dowodów naukowych i odpowiednie konsultacje z wszystkimi zainteresowanymi stronami;

71. wyraża głębokie zaniepokojenie rosnącą presją na propagowanie tak zwanej żywności syntetycznej, takiej jak białka wytwarzane w laboratoriach, bez rozstrzygających dowodów naukowych na jej bezpieczeństwo, rentowność przemysłową lub korzyści dla środowiska; podkreśla, że przed zaproponowaniem jakichkolwiek nowych ram regulacyjnych dotyczących nowych technologii w dziedzinie żywności należy przeprowadzać odpowiednie oceny skutków oparte na dowodach naukowych z uwzględnieniem wszystkich aspektów związanych z bezpieczeństwem, wpływem na środowisko i rynek oraz ochroną konsumentów, w szczególności

---

[33] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2011/1169/oj).

przez jasne i odpowiednie etykietowanie;

72. podkreśla ekologiczną rolę przeżuwaczy i wartość odżywczą naturalnego mięsa oraz podkreśla, że produkcja żywności syntetycznej jest w dużym stopniu uzależniona od wysoce uprzemysłowionych i energochłonnych procesów, które wymagają dużej ilości środków chemicznych, co jest sprzeczne z zasadami zrównoważonego rozwoju zalecanymi przez UE; zwraca uwagę, że żywność syntetyczna nie jest obecnie ani realnym rozwiązaniem, ani bezpieczną alternatywą dla tradycyjnej produkcji rolno-hodowlanej, a jej propagowanie może zagrozić tysiącom gospodarstw rodzinnych; wzywa Komisję do przeprowadzenia rygorystycznych i niezależnych ocen syntetycznych produktów spożywczych pod kątem ich wpływu na zdrowie, środowisko i sytuację społeczno-gospodarczą, a także do przyjrzenia się obawom dotyczącym ochrony konsumentów i wpływu na tradycyjne rolnictwo i chów zwierząt gospodarskich; apeluje, by istniejące ramy regulacyjne wyraźnie koncentrowały się na ochronie konsumentów, producentów europejskich i obszarów wiejskich;

73. zwraca uwagę, że sektor produkcji zwierzęcej odgrywa zasadniczą rolę w bezpieczeństwie żywnościowym, tworzeniu miejsc pracy, zachowywaniu i promowaniu lokalności oraz stabilności gospodarczej w całej UE; postrzega produkcję zwierzęcą szeroko – nie tylko jako źródło żywności i usług ekosystemowych, lecz także jako czynnik sprzyjający odpowiedzialności społecznej, godnym warunkom pracy i rozwojowi obszarów wiejskich; podkreśla, że wskaźnik wyników WPR (I.24) o nazwie „Przyczynianie się do tworzenie miejsc pracy na obszarach wiejskich” odgrywa ważną rolę w zwracaniu uwagi na rolę chowu zwierząt gospodarskich, zwłaszcza w gospodarstwach rodzinnych i małych gospodarstwach;

74. podkreśla, że bez odpowiedniego finansowania sektor ten będzie stawał się coraz mniej atrakcyjny dla młodych ludzi, co grozi nie tylko utratą miejsc pracy, lecz także spadkiem konkurencyjności UE pod kątem żywienia i spraw społecznych;

75. wskazuje, jak istotne jest docenianie i podkreślanie fundamentalnej roli kobiet w gospodarstwach zajmujących się chowem zwierząt, gdzie oprócz codziennych prac rolniczych często zajmują się one zarządzaniem i przekazywaniem wiedzy między pokoleniami; podkreśla w tym względzie, że rolnictwo rodzinne, w którym kobiety i rodzina odgrywają kluczową rolę, stanowi podstawę europejskiego chowu zwierząt gospodarskich i należy je wspierać przez konkretne działania polityczne uznające jego znaczenie gospodarcze, społeczne i kulturowe; uważa zatem, że w europejskiej polityce publicznej należy w większym stopniu uwzględniać aspekt płci przez promowanie ukierunkowanych działań wspierających rolniczki, zapewnianie im równych szans, zwiększanie widoczności ich pracy oraz poprawę dostępu do szkoleń, finansowania i reprezentacji w procesach decyzyjnych;

76. podkreśla zasadniczą rolę, jaką rolnictwo i chów zwierząt gospodarskich – pod postacią tzw. rolnictwa społecznego w gospodarstwach rolnych – odgrywają w zapewnianiu społecznościom korzyści społecznych pod względem utrzymania otwartej przestrzeni, edukacji i opieki nad osobami o szczególnych potrzebach; podkreśla potrzebę utrzymania rolnictwa i produkcji zwierzęcej we wszystkich regionach UE, szczególnego ułatwienia realizacji wspomnianych form rolnictwa społecznego, a także odpowiedniego wynagradzania rolników za ich pracę;

77. podkreśla znaczenie zdrowia psychicznego i dobrego samopoczucia rolników oraz apeluje o uwzględnienie w przyszłych instrumentach WPR wsparcia psychologicznego, uproszczenia procedur administracyjnych oraz środków zapewnienia równowagi między życiem zawodowym a prywatnym i przeciwdziałania izolacji;

Choroby zwierząt

78. zaznacza, że choroby zwierząt mają istotny wpływ na społeczeństwo i gospodarkę, środowisko i dobrostan zwierząt na poziomie gospodarstw rolnych, na poziomie poniżej krajowego oraz na poziomie krajowym i regionalnym; podkreśla, że wpływ tych czynników na chów zwierząt będzie się nasilał wraz ze wzrostem temperatur, silniejszymi wiatrami oraz coraz częstszymi ekstremalnymi zdarzeniami pogodowymi związanymi ze zmianą klimatu w UE, którym należy przeciwdziałać.

79. podkreśla potrzebę wzmocnienia monitorowania i środków zapobiegawczych w celu uniknięcia przenoszenia w UE chorób zwierząt zarówno z państw UE, jak i spoza UE, oraz apeluje o systematyczną ocenę podatności na zagrożenia dla bezpieczeństwa biologicznego w UE, ze szczególnym uwzględnieniem dróg wprowadzania znanych i nowych chorób;

80. zaznacza, że w UE brak zapobiegania chorobom zwierząt lub ich zwalczania w jednym państwie członkowskim może mieć bezpośrednie konsekwencje dla pozostałych państw członkowskich i wymaga skoordynowanej reakcji; podkreśla zatem znaczenie i opłacalność technik zapobiegania, w szczególności w szczepień, wczesnego wykrywania, gotowości, właściwej wymiany informacji i koordynacji między państwami członkowskimi oraz instrumentów rekompensaty ekonomicznej dla hodowców ponoszących bezpośrednie i pośrednie szkody w wyniku stosowania środków sanitarnych;

81. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zapewniły zasoby niezbędne do wdrożenia skutecznych i efektywnych programów zapobiegania i kontroli, w tym wsparcia finansowego, weterynaryjnego, technicznego i administracyjnego, a także badań nad selekcją genetyczną zwierząt o zwiększonej odporności na nowe

choroby.

82. podkreśla wagę podejmowania w odpowiednim czasie skutecznych działań w celu kontroli rozprzestrzeniania się chorób zwierząt; wzywa Komisję, by wzmocniła specjalny mechanizm szybkiego ostrzegania i reagowania, który byłby uruchamiany w przypadku podejrzenia lub potwierdzenia ogniska chorób zwierząt, aby zapewnić wymianę informacji w czasie rzeczywistym między organami krajowymi a Komisją na temat sytuacji epidemiologicznej, ułatwić koordynację środków oceny i kontroli ryzyka między państwami członkowskimi oraz zapewnić odpowiednią komunikację ze wszystkimi właściwymi zainteresowanymi stronami, w szczególności rolnikami i konsumentami;

83. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że do 2023 r. UE osiągnęła już połowę swojego celu na 2030 r., jakim jest ograniczenie o 50 % sprzedaży i stosowania środków przeciwdrobnoustrojowych w weterynarii; podkreśla, że należy kontynuować te działania i opracować skoordynowane podejście UE do zapobiegania chorobom zwierząt i do ich wykrywania za pomocą środków wczesnego monitorowania, szczepień i bioasekuracji, aby uniknąć wzrostu liczby przypadków chorób zwierząt, który mógłby utrudnić osiągnięcie celu dotyczącego ograniczenia sprzedaży i stosowania środków przeciwdrobnoustrojowych;

84. zwraca uwagę na istotną rolę opracowywania zaawansowanych narzędzi diagnostycznych, modelowania predykcyjnego i technik dekontaminacji; apeluje do Komisji o rozważenie dalszego wzmocnienia unijnych standardów zdrowia zwierząt w celu ochrony chowu zwierząt gospodarskich, co obejmuje przepisy regulujące ograniczanie lub eliminowanie populacji dzikich zwierząt stwarzających ryzyko chorób zakaźnych, a także ukierunkowane szczepienia zwierząt w razie potrzeby, jako uzupełnienie odpowiedzialnej selekcji i hodowli zwierząt, co może pomóc w ograniczeniu występowania chorób endemicznych i nowych chorób;

85. zwraca się do Komisji o uznanie roli sektora medycyny weterynaryjnej i wspieranie go w wysiłkach na rzecz przeniesienia biotechnologii z laboratorium do gospodarstw, przez przyspieszenie i usprawnienie procesów regulacyjnych, finansowanie i zwiększanie skali biotechnologii w zakresie zdrowia zwierząt, informowanie rolników i ogółu społeczeństwa o korzyściach płynących z biotechnologii, podnoszenie i zmianę kwalifikacji siły roboczej oraz wspieranie gromadzenia danych i wykorzystywania sztucznej inteligencji w gospodarstwach rolnych i w sektorze zdrowia zwierząt;

86. wzywa Komisję, aby udoskonaliła monitorowanie i sprawozdawczość w odniesieniu do tych kosztów, zarówno bezpośrednich, jak i pośrednich, w celu zwiększenia skuteczności i szybkości środków wsparcia UE i państw członkowskich; w związku z tym zauważa, że

FAO opracowała nowe narzędzie, tzw. OutCosT (narzędzie do kalkulacji kosztów występowania chorób), które umożliwia państwom ocenę obciążenia finansowego związanego z występowaniem chorób zwierząt i środkami ich zwalczania;

87. popiera apel grupy państw członkowskich do Komisji, aby dostosować podejście UE do zwalczania chorób zwierząt przez zastosowanie szczepień – tam gdzie jest to możliwe i w zależności od gatunku zwierzęcia i choroby – jako jednego ze środków zapobiegawczych w ramach szerszego zestawu narzędzi;

88. zaznacza jednak, że szczepienia są jeszcze skuteczniejsze, jeżeli uzupełniają je środki obrony biologicznej i nadzoru; podkreśla, że w celu zapewnienia długotrwałej ochrony środki w zakresie szczepień należy połączyć z programami selekcji genetycznej pod kątem odporności immunologicznej, w szczególności w przypadku ras pierwotnych i na obszarach szczególnie narażonych; podkreśla, że należy nasilić działania w tym obszarze i wspierać je za pomocą dostępnych i przystępnych cenowo szczepionek, odpowiednie dostosowanie środków bezpieczeństwa biologicznego do poziomu ryzyka oraz dodatkowe, wydzielone finansowanie dla dotkniętych hodowców w wszystkich państwach członkowskich w ramach WPR na okres po 2027 r.;

89. podkreśla znaczenie skoordynowanego podejścia do zdrowia zwierząt, które obejmuje proaktywne inwestycje w badania, systemy monitorowania, opracowywanie szczepionek i możliwości leczenia zarówno znanych, jak i nowych chorób; zwraca uwagę na rozwój szczepionek DIVA (szczepień opartych na strategii odróżniania zwierzęcia zakażonego od szczepionego), które umożliwiają rozróżnienie między zwierzętami zakażonymi patogenem a zwierzętami, które zostały przeciwko niemu zaszczepione; w związku z tym wzywa Komisję do uwzględnienia najnowszych osiągnięć naukowych oraz do rewizji rozporządzenia (UE) 2016/429[34] w celu utworzenia nowej kategorii statusu zdrowotnego zwanej obszarem „wolnym od choroby, na którym przeprowadzono szczepienia”; wzywa Komisję, by wspierała inwestycje w badania i rozwój w zakresie szczepionek DIVA za pośrednictwem programu „Horyzont Europa” oraz przyspieszenie ich stosowania wśród rolników;

90. wzywa Komisję do wspierania inwestycji w bioasekurację w gospodarstwach rolnych przez zwiększenie finansowania, w tym poza WPR; ponadto apeluje do Komisji o wzmocnienie środków służących zdrowiu zwierząt w unijnym sektorze rolnictwa przez koordynację badań nad szczepionkami weterynaryjnymi, nowymi antygenami,

---

[34] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie przenośnych chorób zwierząt oraz zmieniające i uchylające niektóre akty w dziedzinie zdrowia zwierząt (prawo o zdrowiu zwierząt), Dz.U. L 84 z 31.3.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/429/oj).

odczynnikami diagnostycznymi i immunologicznymi weterynaryjnymi produktami leczniczymi, a także ich wspólnego zakupu, gromadzenia i dostaw na szczeblu UE w ramach mechanizmu gotowości i wczesnego wykrywania oraz przez wspieranie opracowywania tych produktów w UE; wzywa Komisję do zapewnienia odpowiedniego finansowania tego mechanizmu;

91. zachęca do utworzenia strategicznych zapasów, aby umożliwić szybszą reakcję w przypadku nowych epidemii; podkreśla, że należy pilnie ustanowić scentralizowany i zharmonizowany system gromadzenia danych dotyczących szczepień zwierząt we wszystkich państwach członkowskich; wskazuje, że taki system zwiększyłby identyfikowalność, poprawiłby nadzór epidemiologiczny, wsparłby terminową reakcję na wystąpienie chorób i przyczyniłby się do ogólnej skuteczności polityki UE, jeśli chodzi o zdrowie zwierząt i bezpieczeństwo żywności; zauważa, że kompleksowy system gromadzenia danych dotyczących szczepień ułatwiłby współpracę transgraniczną, zapewniłby zgodność z normami UE i dostarczyłby cennej wiedzy do wykorzystania w rozwoju polityki, badaniach naukowych i zrównoważonym zarządzaniu zdrowiem zwierząt gospodarskich;

92. popiera badania nad nowymi technologiami inaktywacji wirusów w produktach spożywczych, takimi jak przetwarzanie pod wysokim ciśnieniem, które okazały się obiecujące jako metoda ochrony bezpieczeństwa i jakości żywności; podkreśla, że odpowiednio dobrane żywienie zwierząt i formuły paszowe mają istotne znaczenie dla zapobiegania rozprzestrzenianiu się niektórych chorób oraz dla poprawy ogólnego stanu zdrowia i odporności zwierząt;

93. wzywa Komisję i państwa członkowskie do udzielania wsparcia władzom regionalnym oraz do współpracy z nimi, jak również do konsultacji z rolnikami, jeśli chodzi o opracowywanie i wdrażanie planów zapobiegania tym chorobom, szczepień przeciwko nim i łagodzenia ich skutków, przy jednoczesnym dążeniu do jak najmniejszej eliminacji zwierząt;

94. apeluje o ściślejszą współpracę między UE, zainteresowanymi stronami z branży i partnerami międzynarodowymi, zapewniającą efektywne przydzielanie zasobów i dzielenie się wiedzą w celu poprawy zarządzania chorobami i zapobiegania im;

95. wzywa Komisję, by zwiększyła unijne środki finansowe na programy zwalczania i kontroli w państwach członkowskich; zaleca ustanowienie kompleksowych systemów wsparcia gospodarczego, w tym systemów rekompensat obejmujących cały łańcuch dostaw, aby zapewnić odpowiednią pomoc wszystkim zainteresowanym stronom, zwłaszcza hodowcom; podkreśla, że w przypadku wystąpienia poważnych chorób zwierząt, co powoduje znaczne straty gospodarcze, należy udostępnić przyspieszoną pomoc finansową, aby

zmniejszyć niepewność i utrzymać ciągłość gospodarczą; wzywa państwa członkowskie, aby usprawniły ocenę wniosków o wsparcie, wyeliminowały zbędne bariery administracyjne i określiły jasne terminy wypłaty pomocy, aby pomóc rolnikom w lepszym planowaniu i zapewnić im stabilność działalności;

96. z zadowoleniem odnotowuje propozycję Komisji zawartą w pakiecie dotyczącym uproszczenia i konkurencyjności WPR na 2025 r., aby zwiększyć zdolność WPR do udzielania wsparcia finansowego i operacyjnego rolnikom dotkniętym klęskami żywiołowymi, niekorzystnymi zjawiskami pogodowymi związanymi z klimatem lub chorobami zwierząt przez wprowadzenie dodatkowej płatności kryzysowej, którą państwa członkowskie mogłyby uruchamiać w ramach funduszy rozwoju obszarów wiejskich; uważa, że w przyszłej WPR należy również aktywnie wspierać zdolność rolników do radzenia sobie z rozprzestrzenianiem się chorób zwierząt i epidemiami, w szczególności przeznaczyć znacznie większy budżet na narzędzia zarządzania kryzysowego i rezerwę na wypadek kryzysów w sektorze rolnym, którą będzie można szybko i skutecznie uruchomić, aby udzielić wsparcia poszkodowanym rolnikom;

97. zachęca państwa członkowskie, aby uzupełniły tę inicjatywę przez dalszy rozwój systemów zarządzania ryzykiem dostosowanych do sytuacji kryzysowych związanych z chorobami zwierząt, w tym ułatwiały dostęp do systemów ubezpieczeń i funduszy wspólnego inwestowania; zwraca się do Komisji, by przedstawiła wniosek dotyczący utworzenia nowego europejskiego instrumentu reasekuracji, który umożliwi pokrycie ryzyka związanego z nowymi epizootiami, oraz by zagwarantowała, że wszystkie gospodarstwa rolne będą mieć dostęp do odpowiednich umów ubezpieczeniowych na wypadek tych epizootii;

98. wzywa Komisję, by przeprowadziła ocenę wykonalności ustanowienia europejskiego funduszu zdrowia zwierząt, który zapewniałby szybkie i sprawiedliwe wsparcie w przypadku ognisk choroby; podkreśla, że ze względu na zagrożenia stwarzane przez różne choroby zwierząt konieczne jest przeznaczenie środków na doskonalenie genetyczne zwierząt, tak aby stworzyć rasy bardziej odporne na choroby, a tym samym wzmocnić bezpieczeństwo żywnościowe UE w obliczu potencjalnych kryzysów zdrowotnych;

99. apeluje do Komisji o współpracę z międzynarodowymi partnerami handlowymi w celu zagwarantowania, że akceptowane będą regionalne zakazy handlu i uznane sposoby inaktywacji, takie jak gotowanie i długotrwała obróbka, co zmniejszy niepotrzebne szkody gospodarcze dla unijnego przemysłu produkcji zwierzęcej;

100. wzywa ponadto Komisję do zbadania wykonalności, w niektórych konkretnych przypadkach, mechanizmu izolacji opartego na praktykach zarządzania i hodowli bazujących na bioasekuracji, przy

zbadaniu możliwości jego stosowania w kontekście międzynarodowym we współpracy z najbardziej wiarygodnymi partnerami handlowymi UE.

101. wzywa Komisję do oceny zagrożeń wynikających z rosnącej liczby dzikich zwierząt kopytnych oraz ich wpływu na zdrowie zwierząt, zdrowie publiczne i bioróżnorodność; w związku z tym uważa, że należy wdrożyć środki horyzontalne służące odpowiedniemu zarządzaniu tą nadmierną populacją;

Aspekty handlowe

102. podkreśla, że unijny sektor produkcji zwierzęcej jest szczególnie narażony na różnorodne wstrząsy zewnętrzne, w tym kryzysy zdrowotne, ekstremalne zdarzenia pogodowe, zmienność cen i zakłócenia w łańcuchach dostaw, a także rosnącą konkurencję ze strony państw trzecich, których produkty nie zawsze spełniają wysokie europejskie normy w zakresie ochrony środowiska, dobrostanu zwierząt oraz zdrowia i bezpieczeństwa żywności, co tłumaczy obawy podnoszone przez rolników dotyczące braku wzajemności i niesprawiedliwej globalnej konkurencji; zwraca zatem uwagę na potrzebę zapewnienia sprawiedliwych warunków konkurencji na rynku międzynarodowym, aby chronić rentowność europejskich przedsiębiorstw i zagwarantować wzajemność norm w umowach handlowych; w związku z tym apeluje, aby przy zawieraniu umów handlowych uwzględniano podatność tego sektora na zagrożenia;

103. apeluje o utworzenie w kolejnych wieloletnich ramach finansowych specjalnego instrumentu, który zapewniałby ukierunkowane wsparcie dla sektorów rolnych, w tym sektora produkcji zwierzęcej, mogących doświadczać zakłóceń lub wymagających dostosowania wskutek obowiązujących umów handlowych;

104. wskazuje, że w sytuacji gdy w UE spożycie produktów pochodzenia zwierzęcego, a w szczególności mięsa, jest – w najlepszym razie – w stagnacji, zaś globalne zapotrzebowanie na białko zwierzęce ma według prognoz wzrosnąć, należy uznać znaczenie gospodarcze wywozu i pozycji UE jako regionu wiodącego na świecie pod względem przyjaznej dla klimatu i szanującej prawa zwierząt gospodarki rolnej, który eksportuje na rynki światowe wiedzę, technologię i praktyki konieczne do przekształcenia gospodarki w zrównoważoną, a jednocześnie zapewnia UE suwerenność żywnościową; podkreśla, że mogłoby to pobudzić badania naukowe, innowacje, inwestycje i zatrudnienie; podkreśla, że w tym kontekście inwestycje w poprawę jakości produkcji zwierzęcej i identyfikowalność genetyczną stają się niezbędne, aby sprostać globalnemu zapotrzebowaniu na produkty pochodzenia zwierzęcego o wysokiej wartości odżywczej;

105. ubolewa, że nasi partnerzy handlowi nie zawsze odwzajemniają ambitne normy i cele UE dotyczące zdrowia i dobrostanu zwierząt, środowiska i innych aspektów zrównoważenia; podkreśla, że w związku z tym rolnicy zajmujący się produkcją zwierzęcą w UE nie konkurują na równych warunkach z producentami spoza UE, ani na rynkach międzynarodowych, ani na rynku wewnętrznym UE;

106. zauważa, że wprawdzie cała importowana żywność wprowadzana na rynek UE musi być zgodna z odpowiednimi i wysokimi normami UE dotyczącymi produktów końcowych, obowiązującymi niezależnie od tego, czy produkt jest wytwarzany wewnętrznie czy importowany, jednak wymogi dotyczące produkcji („procesy i metody produkcji”) zazwyczaj nie dotyczą produktów importowanych;

107. podkreśla, że zgodnie z konkluzjami Komisji w sprawie stosowania unijnych norm zdrowotnych i środowiskowych do importowanych produktów rolnych i rolno-spożywczych istnieje przestrzeń polityczna umożliwiająca stosowanie wymogów zdrowotnych i środowiskowych oraz wymogów dotyczących dobrostanu zwierząt do procesów i metod produkcji w przypadku produktów importowanych w sposób zgodny z zasadami WTO; uznaje, że przed zastosowaniem norm produkcji do produktów importowanych zawsze konieczna jest indywidualna ocena danego przypadku, o czym mowa w sprawozdaniu Komisji;

108. wzywa Komisję, aby zapewniła większą spójność między swoją polityką handlową a polityką zrównoważonego rozwoju przez uwzględnianie wzajemności norm środowiskowych oraz dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt na wszystkich etapach produkcji za pomocą klauzul „lustrzanych” we wszystkich negocjowanych umowach handlowych, tak by zagwarantować, że importowane produkty niespełniające norm unijnych nie będą wprowadzane do obrotu w UE; wzywa Komisję do zapewnienia i wzmocnienia należytych i surowych kontroli importu w celu ochrony producentów rodzimych i konsumentów w UE;

109. wzywa Komisję, aby wzmocniła odpowiednio finansowaną politykę promocyjną przez zwiększenie budżetu na unijne produkty rolne, w tym produkty pochodzenia zwierzęcego, oraz zapewniła stałe wsparcie dla oznaczeń geograficznych w handlu międzynarodowym, stanowiących kluczowy filar jakości i identyfikowalności produktów oraz rozwoju obszarów wiejskich; zwraca uwagę, że znaczna część europejskich oznaczeń geograficznych odnosi się do sektora produkcji zwierzęcej, w tym produktów takich jak sery, kiełbasy, szynki i świeże mięso, które powstały dzięki wiedzy przekazywanej z pokolenia na pokolenie oraz metodom produkcji ściśle powiązanym z regionami pochodzenia;

110. zaznacza, że oznaczenia jakości nie tylko zwracają uwagę na pracę producentów, lecz także chronią tradycyjne praktyki, promują

różnorodność europejskiej gastronomii i pomagają zachować tożsamość kulturową miejsc produkcji; podkreśla ponadto znaczenie jasnego i dokładnego etykietowania dla poprawy identyfikowalności produktów i dla ochrony konsumentów przed wprowadzającymi w błąd praktykami marketingowymi, zarówno poza UE, jak i w UE, takimi jak stosowanie nazw „brzmiących europejsko” lub podobnych do europejskich, które fałszywie sugerują, że produkty są pochodzenia unijnego czy lokalnego lub mają odpowiadającą temu jakość;

111. wzywa Komisję, by nadal wspierała działania rolników na rzecz spełnienia norm UE, tak by uniknąć utraty konkurencyjności, a następnie przenoszenia produkcji unijnej do krajów trzecich, w których obowiązują mniej rygorystyczne normy dotyczące dobrostanu zwierząt, produkcji i kwestii społecznych, oraz by zapewniła producentom dostęp do finansowania w celu poprawy genetyki zwierząt gospodarskich, tak aby wzmacniać konkurencyjność przez jakość, a nie ilość;

°

° °

112. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.